

Fekete József novellái

TARTALOM

Apokalipszis

Árverés

Álom, édes álom

Az Ezeregyéjszaka legszebb meséi

A fehérruhás kislány

Hajtóvadászat

Halálos átverés

Két igaz barát

A kicsinyítés mesterei

Kísértetkastély

Leila

Külvárosi fények

Marionett

Massada

Meghívás

Szemben, a metrónál

A nagymama

Pumpa doboza

A Párduc

Ragyogó napfény

Sírig tartó gyűlölet

Suzanne nem hazudik

A nagy üzlet

Zuhanás után

Apokalipszis

Megtörtént. A fakó lovas kivágatott, hogy levágja a nemzetek azon részeit, melyek nem akarták elismerni a legfelsőbb hatalmasságot. János Jelenései beteljesedtek. A föld nagyhatalmai nem jutottak megegyezésre, így a világkatasztrófa elkerülhetetlenné vált. A Keleti Király nyomta meg először a nukleáris szörnyeteg kioldógombját, majd válaszképpen a Nyugati Király. Hatalmas nemzetek semmisültek meg, s kik egykor oly nagyok voltak, most semmivé lettek. A Föld kietlen pusztasággá változott, és csak egyetlen ember élte túl a globális pusztulást. Herbert Harris, a rossz hírű mulatótulajdonos, aki az egyik eldeformálódott kontinensen tért magához.

Teljesen egyedül volt. Elveszített mindent, amit oly sok év alatt sikerült összeharácsolnia. Csalás, gyilkosság, megvesztegetés és más egyéb tisztességtelen módszerek segítettek abban, hogy felépítse birodalmát. Azonban most mindez semmivé lett. Nem voltak mellette elmaradhatatlan testőrei, senki sem vitte ágyához a reggeli kávé, senki sem maradt, aki teljesíthette volna parancsait.

Nagyon rossz érzések gyötörték. Annyira hozzászokott már a kényelemhez, hogy magához térése első pillanataiban egyetlen használható ötlete sem támadt, hiszen nem tudhatta mit kell tennie ilyen helyzetben. Most az egyszer teljesen magára maradt.

Felállt és elindult a nap felé. Órákig gyalogolt, mikorra elérkezett a Nagy Vízhöz.

- A víz élet! - villant fel bomlott agyában, de tévedett.

A vízben nem volt élet csak az üres, óriási hullámok csapdosták a kiégett sziklák lábait. Bár Herbert ivott a vízből, azonnal ki is köpte. Nem volt íze és szomját sem csillapíthatta vele.

A part mentén ment tovább, míg el nem érkezett a Nagy Hegyekhez, de itt csak kopár sziklák álltak évmilliók óta mozdulatlanul. Még csak nyoma sem volt az életnek.

Az egyik szikla oldalában talált egy barlangot. Abban töltötte az éjszakát.

- Jó reggelt, Mr. Harris! Itt a reggeli kávéja - ébresztette fel reggel a komornyik.

Herbert az ágyában feküdt. Kinyitotta szemeit és meglepődéssel tapasztalta, hogy technikai értelemben véve minden a legnagyobb rendben van körülötte. A hatalmas, puffadt testét már nehezen elviselő baldachinos ágya a megfelelő helyen volt és az ablakon besütött az életet adó nap.

- Valami baj van, uram? - kérdezte a komornyik.

- Nem. Szerencsére minden a legnagyobb rendben, csak valami nagyon szörnyű dolgot álmodtam.

- Nálunk is gyakran megesik. Tudja, a családjunk már...

- Ki a francot érdekli a maga családja? Hagyja itt azt a rohadt kávé, és tűnjön a fenébe! Hogy mit képzelsz a hülye szolgája?!

Herbert Harris ismét elemében volt. Előbbi ijedtsége néhány perc alatt elpárolgott. Megnyomta az ágya melletti jelzőgombot, és élvezettel figyelte, amint testőrei szinte abban a pillanatban meg is jelentek.

- Parancsol valamit, uram? - kérdezte egyikük.

- Igen. Azt a mocsok bukméker, tudjátok, az a hogy is hívják...
- Jackson. Williams C. Jackson, uram.
- Igen az. Ha ma délig nem fizet, nyírjátok ki. Az én területemen nincs szükség ilyen alakokra.
- Igenis, uram. Azonnal indulunk. Parancsol még valamit?
- Nem, semmit. Menjetek már! Én még alszom egy kicsit. Senki se merjen zavarni, amíg nem csengetek!

A testőrök elmentek, Herbert magára maradt. Úgy gondolta, behozza azt az időt, amit az a szörnyű rémálom vett el pihenéséből. Ennyivel tartozott szervezetének.

Gyorsan elaludt.

A barlang előtt állt. A perzselő forráság meredeken tűzött a nukleáris halál mindent elsöprő erejétől kiégett sziklákra. Herbert elindult a hegyek mentén azzal a szándékkal, hogy megkeresse az esetlege túlélőket.

Nagyon magányosnak érezte magát. Még egy kóborló kutyanak is tudott volna örülni. Csak ekkor értette meg, milyen rossz egyedül lenni. Talán még a halálnál is rosszabb.

Még sokáig folytathatta volna a mély lélektani eszmefuttatást, de ekkor hangot hallott a távolból.

Elindult a hang irányába. Semmi kétség, ez egy nő hangja. Hát mégisincs egyedül!

Herbert ismét felébredt. Míg aludt, a szomszéd szobában valaki bekapcsolta a rádiót.

A rádióból egy nő hangja hallatszott:

- ... Hát mégis megtörtént. A fakó lovas kivágtatott, hogy levágja a nemzetek azon részeit, melyek nem akarták elismerni a legfelsőbb hatalmasságot. Az Egyesült Államok elnöke parancsot adott a két atombomba bevetésére...

Herbert nem akarta, hogy álma valóra váljon. Nem akarta elveszíteni keserves kínok árán felépített birodalmát. A mértéktelen zabálástól és a rendszertelen életmódtól beteg szíve nem bírta el ezt a megrázkódtatást. Abban a pillanatban felmondta a szolgálatot.

- ... Hiroshima és Nagaszaki ellen. Megemlékező műsorunkat a jövő héten folytatjuk...

Ted Clever

Árverés

Hamilton úr annyira sznob volt, hogy saját klubján kívül nem is nagyon járt más helyekre. Egy hatalmas, négyszintes házban lakott Prágától néhány kilométernyire, ahol a semmiből előkerült úrgazdagokon kívül minden valamirevaló, befolyásos polgár rendszeresen megfordult. Kívülről nézve úgy tűnhetett, hogy minden a legnagyobb rendben van. Egészen addig, míg egy napon meg nem jelentek a már-már kastélynak is beillő épület földszinti halljában a Bürokrácia emberei.

- Miben segíthetek az uraknak? - állította meg a komor külsejű hivatalnokokat és az őket kísérő rakodómunkásokat az egyik konyhai kisegítő, aki ezidőtájt az ajtónálló szerepét is betöltötte.

- A Központi Végrehajtó Hivataltól jöttünk. Feladatunk, hogy lefoglaljuk Hamilton úr minden ingó és ingatlan tulajdonát.

- Amennyiben rendelkeznek jogerős végzéssel, ennek nem látom semmi akadályát. Jelenleg Hamilton úr sajnos nem állhat rendelkezésükre, de meghagyta, hogy ha szükséges, mi is segítsünk önöknek az értéktárgyak elszállításában. Nagyon nehezményezné, ha bármelyik antik bútordarab vagy festmény a legkisebb mértékben is rongálódna - mondta a konyhai kisegítő és rövid idő alatt összeterelte a ház valamennyi alkalmazottját.

- Kérem, ha az uraknak segítségre lenne szükségük a csomagolásnál, álljanak mindenben a segítségükre! Nem szeretném, ha csalódást okoznánk szeretett gazdánkunk.

Erre a bejelentésre nagy sürgés-forgás támadt. A személyzet tagjai mintha régóta gyakorolt tánclépések sorozatát készülnének bemutatni, gyorsan átrendeződtek és mint szorgos hangyák, a legfelső emelettől lefelé haladva, teljesen kiürítették az épületet. A Bürokrácia által felbérelt rakodómunkásoknak csak a teherautókra való felpakolásnál kellett segédkezniük.

Alig két óra elteltével minden értéktárgy a teherautókon volt.

Amikor minden mozgolódás megszűnt. A Bürokrácia hivatalnokai már éppen indulni készültek, amikor a konyhai kisegítő megállította őket.

- Szeretném megkérdezni, hogy mi lesz a sorsa az elszállított értéktárgyaknak - kérdezte alázatosan.

- Mindent amit lefoglaltunk, árverésre bocsátunk. Ha jól láttam, nagyon értékes festmények is voltak az ingóságok között. Talán fedezik majd a Hamilton úr által felvett hatalmas banki kölcsönök némelyikét. A házzal egyelőre nem tudunk mit kezdeni, de amit a személyzet utolsó tagja is elhagyta, azt is árverésre bocsátjuk. Ez a szabály - próbálkozott emberségesnek és megértőnek látszani a Bürokrácia egyik hivatalnoka.

A konyhai kisegítő megelégedett a kapott válasszal és visszament a házba, hogy felhívja telefonon - az éppen Brüsszelben tartózkodó - Hamilton urat.

- Uram, az imént foglalták le a házat és a vagyontárgyakat. Mi legyen a személyzettel?

- Küldje el őket Brüsszelbe. A Hotel National portáján átvehetik az e havi bérüket és az új házam pontos címét. Természetesen továbbra is számítok odaadó szolgálataikra. Ön maradjon ott, holnap Prágába repülök. Szeretnék elmenni az árverésre - válaszolta Hamilton úr.

A konyhai kisegítő levetette koszos kötényt és felakasztotta az egyik szögére. A telefon vezetéket kihúzta a fali csatlakozóból, összetekerte a vezetéket és készülékkel együtt a már előkészített utazótáskájába tette.

Amikor a személyzet minden tagja indulásra készen várakozott a hallban, kiadta a Brüsszelből kapott utasításokat, és felszállt a Prágába tartó vonatra.

Az árverésen minden a megszokott módon zajlott. Az értékes antik bútorok és a híres festők által alkotott képek elképesztően magas áron keltek el. A bankok megnyugodtak, és a Bürokrácia emberei boldogok voltak, hogy ismét jól teljesítették rosszulfizetett kötelességüket.

Azonban mégis Hamilton úr járt a legjobban.

Amint visszarepült Brüsszelbe, és beköltözött újonnan vásárolt hatalmas házába, azonnal hozzákezdett a társadalmi kapcsolatokon alapuló bankkölcsönök felvételéhez. Amikor már elegendő pénzzel rendelkezett ahhoz, hogy a meghatározott időben ismét lefoglalják mindenét, a szobájába rendelte a konyhai kisegítőt.

- Itt az ideje, hogy megdolgozzunk a pénzünkért. Én elkezdem megfesteni a képeket, te pedig láss hozzá a bútorokhoz! Egy év múlva megint jönnek a végrehajtók és nem szeretném, ha a bankok becsapva éreznék magukat.

Ted Clever

Álom, édes álom

A luxuskényelemben élő Dalton házaspár nyugovóra tért. Azon az estén ismét összevesztek. A kiváltó ok mint mindig, most is a pénz volt.

Sarah már születése pillanatában nagyon gazdag volt, Robin pedig nagyon szegény s mint ilyenkor lenni szokott, aki kevesebb pénzzel jött, annak kell többet túrnie. Bár Robin mindig, mindent megtett annak érdekében, hogy ne kelljen megalázkodnia felesége rokonai és idétlen barátnői előtt, Sarah többnyire igyekezett olyan helyzetet teremteni, amiből mindenki észrevehette, hogy ki az úr a háznál.

Ezen az estén Robin-nak elege lett. Igaz, már minden házasságukkal kapcsolatos formáság elveszítette jelentőségét, még egy ágyban aludtak és mint minden este, Sarah egy igénytelen, feminizmustól bűzlő könyvet olvasott. Eközben Robin megpróbált nem elaludni. Addig nem, míg végig nem gondolta felesége meggyilkolásának minden részletét.

Robin elektromérnök volt, ezért ebben a szakágban gondolkodott, mint lehetséges megoldás. A pincében volt a ház elektromos kapcsolószekrénye, ami szaktudásának köszönhetően nagyon jó állapotban volt. De nem törvényszerű, hogy ez mindig így legyen. Annyira édesnek tűnt a felesleges tehertől való megszabadulás gondolata, hogy a kissé absztraktnak tűnő gyilkosság megvalósításának lehetősége kellemes álomba ringatta Robin-t, de engedélyt adott neki, hogy még álmában is továbbfűzhesse a cselekmények és a véletlen összehangolt szálainak gombolyítását.

A sötét álom teljesen irányíthatatlan színterén minden olyan egyszerűnek tűnt, hogy reggelre készen állt az ördögi terv.

Sarah, szokása szerint elment otthonról, hogy valamelyik szoláriumban vagy fodrászatban töltsen teljesen értéktelen délelőttjét, és még be sem csukta újonnan fényezettett Impalájának ajtaját, Robin már a pincében volt. Kinyitotta a kapcsolószekrényt, levette az összes biztosító-automata fedelét és lekapcsolta a főkapcsolót.

Bár kinn verőfényes reggel volt, a pincében semmit sem lehetett látni. Robin felbotorkált a lépcsőn és becsukta a pinceajtót. A konyhán keresztüljövet megitta az előző estéről maradt, majdnem ihatatlanná vált kávéját, majd csendesen elhagyta a házat.

Csak sötétedés után tért ismét haza. A ház teljesen sötét volt, mint ahogyan terveiben is szerepelt. A bejárati ajtó nem volt bezárva ami azt jelentette, hogy Sarah már megérkezett.

Egyenesen a pincébe ment. A pinceajtó nyitva volt jeleként annak, hogy az eltervezett gyilkosság sikerült.

A kapcsolószekrény előtt egy test hevert a földön. Nem foglalkozott a világítás helyreállításával, inkább a magával hozott zseblámpa fényét használta a kerti szerszámok előkereséséhez, és a szükséges eszközöket magához véve kiment a kertbe, hogy gödröt ásson a letűnt korokra emlékeztető felesége földi maradványainak.

Úgy gondolta, inkább eltünteti a holttestet, minthogy ki kelljen hívnia a rendőrséget. Tudta, ha felmerül a kétség a balesetet illetően, ő lenne a gyanúsított. Volt indítéka és a rendőröknek ennyi már elég a letartóztatáshoz.

Már mélyen járt az ásásban, de még mindig nem volt elégedett. Bármilyen mély is volt a sírhely, mindig felmerült benne a kétely, hogy esetleg megtalálhatják a holttestet.

Már csak a feje látszott ki a gödörből amikor háta mögött, mint egy kísérteties látomás, megjelent Sarah.

- Robin! - szólalt meg a jelenés.

Robin kezéből kiesett az ásó. Lassan, mintha közben órák telnének el, fordult Sarah felé.

- Sarah! Te élsz? - kérdezte döbbenten, tágranyílt szemekkel.

- Igen, élek. Egy nyomorult, tehetetlen féreg voltál, de nem tudtam volna elképzelni rólad, hogy képes lennél meggyilkolni. Utolsó munkád nem fog kárba veszni. Ez a gödör a te sírod lesz. Nem hiszem, hogy bárkiben is felmerülne a gondolat, hogy eltűnése az én művem lenne. Nem volt indítékom, engem sohasem fog gyanúsítani a rendőrség.

Robin csak ekkor vette észre a revolvert Sarah kezében. A gyönyörű álom szertefoszlott és a rideg valóság, mint kékesfeketére edzett acél nézett vele farkasszemet a sötét, csillagtalan éjszakában.

Az első lövés a gödör falának repítette Robin-t, de nem halt meg.

- Sarah... hogyan... életben... maradtál... - hörögte, vérrel permetezve felemelt jobb kezét.

- Évek óta beszélsz álmodban - válaszolta rezzenéstelen arccal Sarah.

És ismét eldördült a fegyver.

Ted Clever

Az Ezeregyéjszaka legszebb meséi

Még csak tizenhét éves volt, de már az egész világ ismerte a nevét. Ő volt az, kinek dalait még a mai napig is szívesen dúdolják az öregek és fiatalok egyaránt. Szerzeményeinek teljes zeneanyagát egyedül készítette el a világtól elzártan, hatalmas testőrségtől körülvéve, egy korabeli kastélyban, az általa kiválasztott hangszereken szalagra játszotta és a stúdióban az énekesnek már csak felkellett énekelnie a dallamot és a kész anyag már mehetett is a kiadóhoz. Onnan egyenes út vezetett a Billboard-sikerlistára, ahonnan nem is került le néhány hónapig.

William Swactor-nak hívták. Amikor történtünk játszódik már húszéves volt. A sötét háttérből, ahová sohasem juthatnak el a varázslatos álomvilágot jelentő, színpadokat megvilágító, meleg fényt árasztó lámpák fénye, rengeteg sikeres együttest keltett életre s talán nem is hinnénk, hogy ennek ellenére ideje nagy részét egy lesötétített szobában töltötte, ahol mesekönyveket olvasott.

Bár személyisége inkább volt gyerekesnek, mint sikeres üzletemberhez illőnek nevezhető, pénzügyi tranzakcióinak nagy részét a maffián keresztül intézte, s talán ez lehetett az oka, hogy csupán három év alatt annyi ellenséget szerzett magának amennyit más, hétköznapi ember egész élete folyamán sem tudna összegyűjteni.

A hatvanas évek elejére már a fellegekben járt. Egyre kevesebbet foglalkozott a zenével, egyre több mesekönyvet olvasott és egyre jobban összekavarta a maffia drogpénzét a saját szerzői jogdíjaival. Ennek következménye lehetett, hogy a maffia vezetői megbíztak egy bérgyilkost, hogy vonják ki a forgalomból a nagy slágergyárost.

Nem volt könnyű dolga. Még akinek igazán fontos lett volna, az sem juthatott a közelébe, így a bérgyilkosnak semmi esélye sem maradt, hogy végrehajthassa feladatát.

Éjszakánként többször is körbejárta a minden lakott településtől távol eső kastélyt, de nem sikerült olyan pontot találnia a biztonsági rendszeren, ahol áthatolhatott volna.

Will ekkor már egyáltalán nem érintkezett kívülállókkal. Ideje nagy részét abban a szobában töltötte, ahol az őt ábrázoló fényképeken és egy fotelen kívül semmi sem volt, s mivel a függönyök állandóan bevoltak húzva abban a helyiségben ahol tartózkodott, a bérgyilkos még egy távcsöves puskával sem tudta volna megölni, ezért visszaadta megbízatását. Ennek ellenére William Swactor már a következő héten meghalt.

Majdnem harminc évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy fény derülhessen a nagy slágergyáros meggyilkolásának körülményeire.

Az egyik testőre elmondása szerint egyik nap a reggeli postával egy csomag érkezett. Természetesen átvizsgálták a csomagot, mielőtt átadták Will-nek.

Feladóként egy közismert könyvterjesztő cég volt feltüntetve és a testőrök legnagyobb meglepetésére az Ezeregyéjszaka legszebb meséit tartalmazta, eredeti bőrkötésben.

Miután semmi gyanúsát sem vettek észre, felvitték a könyvet Will szobájába. A mesteri módon elkészített borítás, és az idő vaskezeitől megsárgult lapok különös hatást gyakoroltak a meseszerető zeneszerzőre, ezért mikor felébredt, azonnal hozzáfogott a könyv olvasásához.

Még feléig sem jutott el, amikor meghalt. Az igazságügyi orvosszakértő megállapítása szerint a nagy slágergyáros halálát mérgezés okozta, s csak hosszas vizsgálatok után derült ki, hogy ha nem kezdett volna hozzá a könyv olvasásához, talán még ma is élne.

Hogyan került a rendkívül erősen mérgező anyag Will szervezetébe?

Természetesen a száján keresztül, amikor olvasás közben a méreggel átitatott, összetapadt lapokat nyelvével megnedvesített ujjjaival választotta szét.

Ted Clever

A fehér ruhás kislány

Robert Danton egyszerű kis könyvelő volt a First National Bank-nál s mint általában az egyszerű könyvelőkkel, vele sem történt semmi érdekes, különös esemény. Ő is, mint az amerikaiak nagy többsége, összes szabadidejét a televízió előtt töltötte. Nézte az unalmas show-műsorokat, míg meg nem jelent a kislány.

Nagyon szép volt. Olyan tizenkét év körüli, hófehér ruhában. Nem volt benne semmi különös. Legfeljebb annyi, hogy egy jelenés volt.

Robert Danton hosszú, hivatalnoki pályafutása során még nem tapasztalt ilyet, ezért nem is tudhatta, hogyan kell viselkednie ilyen helyzetekben de mielőtt bármit is tehetett volna, a kislány megszólalt.

- Miért tetted ezt velem? Miért ittál annyit? Miért öltél meg? - kérdezte túlvilági, csengő hangján.

- Én nem! - válaszolta volna kétségbeesetten Robert, de a jelenés addigra eltűnt.

Az éjszaka folyamán Robert nem tudott aludni. Sehogyan sem tudta túltenni magát a dolgon.

- Én nem öltem meg soha, senkit - mondogatta önmagának. - Még csak nem is kerültem olyan helyzetbe. Mit jelenthet ez? Csak képzeltem az egészet? Igen. Biztosan csak képzelődtem. Talán ki kellene vennem néhány nap szabadságot.

Ezzel végre elrendezte magával a dolgot, de már nem maradt ideje aludni. Reggel volt.

- Szeretnék kivenni néhány szabadnapot - mondta főnökének a pazarul berendezett irodában. - Nincsenek rendben az idegeim.

- Semmi akadály Mr. Danton, de kissé furcsállom, hogy ilyenkor akar pihenni, hiszen az eltelt huszonöt év alatt egyszer sem volt szabadságon. De megértem én az ilyen problémákat. Bizonyára valami nagyon csinos lány áll a dolog mögött - válaszolta az irodavezető és elégedetten nyugtázta, hogy már megint igaza van.

A szabadság el volt rendezve, de fogalma sem volt arról, hogy mihez kezdjen azzal a rengeteg sok szabadidővel, ezért úgy döntött, hogy csatlakozik az Egyesült Államok azon polgáraihoz, akiknek sohasem voltak munkahelyi problémáik, mivelhogy soha nem is dolgoztak. Az útjába eső első kocsmában sikerült is találkoznia ilyen emberekkel.

- Egy sört kérek! - szólt oda határozottan a csaposnak.

- Nocsak-nocsak, a könyvelő úr kiakar rúgni a hámból? - kérdezte az egyik törzsvendégnek látszó, rosszul öltözött alak az egyi sarokból.

- Honnan tudja, hogy könyvelő vagyok? - kérdezte megfordulva az igencsak meglepődött Robert.

- Az ilyenekről több mérföldnyire meglátszik, hogy sohasem látta az élet naposabb oldalát. Itt a kocsmában csúcsforgalom idején jobb pszichológusokat talál mint abban az épületben, ahová a magához hasonlóak járnak hetente legalább kétszer. Csak nézzen magára! Soha, semmi öröme nem volt. Még a ruhája is olyan jó anyagból készült, hogy ha ráesik egy esőcsepp, már a tisztítóba kell rohanni vele. Semmit sem ér a magához hasonlóak élete. Állandó hízélgés a főnöknek, hétvégi túlórák, semmi más. Nem szeretne valami sokkal izgalmasabb életet?

- Dehogynem, csak nem tudom, hogyan kell elkezdni - válaszolta Robert.

- Ne izguljon, már el is kezdte. Csak folytassa így tovább és meglátja, mennyivel másabb lesz minden, mire leszáll az est. Igyon nyugodtan a számlámra és érezze jól magát! Csak ennyit kell tennie. A többi majd jön magától.

Robert megfogadta a tapasztalt ivó tanácsát és rengeteget ivott. Még csak délután volt, de már a pult alá itta magát.

- Nagyon kezdő vagy még barátom, de csak gyakorold tovább. Meglátod, menni fog! - buzdította új ismerőse és felsegítette a földről.

- Most mi lesz? - kérdezte Robert.

- Semmi. Igyál tovább.

De Robert Danton már nem akart többet inni. Elege lett az egészből.

- Hazamegyek - mondta botladozva.

- Vigyázz magadra, könyvelő! - kiáltotta utána a csapos.

Robert Danton beszállt az autójába. Bár nagyon részeg volt, elindult.

A huszonkettedik utca sarkánál járt, amikor ismét megjelent a fehérruhás kislány. Csak állt az úttesten és mereven nézte a feléje hajtó Robert-et.

A fenébe a hülye jelenésekkel! - ordította Robert Danton és gázt adott. Amikor a kislány eltűnt, Robert csikorgó gumikkal fékezett.

- Vége, nem jön vissza többé! - kiabált örömittasan, amikor kiszállt az autóból.

Sokan állták körbe. Robert lenézett a kocsira alá. Ott feküdt a kislány. Fehér ruháját teljesen áztatta a hatalmas, szétfolyó vértócsa.

- Mi a fene? Ez meg hogy lehet? Mégiscsak sikerült kinyírnom! Ilyen kísértetet még nem láttam! - motyogta és elhányta magát

...

A hamarosan kiérkező rendőrök letartóztatták gyorskocsiját és halált okozó ittas vezetésért. Sohasem ismerte el bűnösségét. Élete hátralévő részét elmebetegintézetben élte le.

Ted Clever

Hajtóvadászat

Amikor Ricardo Andretti megtudta, hogy a Szindikátus már nem tart igényt szolgálataira, azonnal elindult Reno felé. Tisztában volt vele, hogy amint kegyvesztett lett, valaki elindult, hogy végrehajtsa rajta a halálos ítéletet.

Ricardo volt a Mandarosa Szindikátus pénztárosa egészen addig, míg nem kezdett el saját zsebére dolgozni, és az ilyen társadalmi körökben ez olyan nagy hibának számított, hogy csak egy jól sikerült öngyilkossággal tehetné volna jóvá félrelépését. Ő azonban többre tartotta saját életét, mint néhány beképzelt vénember helyeslését.

Ezért kellett menekülnie.

Utálta a sivatagot, de most a biztonságot jelentette számára. Azt gondolta, Reno-ban senki sem fogja keresni. A helyzethez képest nagyon nyugodt volt, bár elég gyakran pillantott a kesztyűtartóra. Ott tartotta revolverét arra az esetre, ha netalán mégis összefutna a maffia bérgyilkosával.

Néhány mérföld száguldás után megállt az egyik útszéli büfénél. Kért egy korsó sört és egy hamburgert, miközben elégedetten nyugtázta, hogy egy feltűnően csinos lány őt nézi. Kék farmer, fehér póló és naiv zöld szemek. Ricardo kedvenc színösszeállítása. Ha nem lett volna olyan sietős a menekülés, biztosan kikezdett volna vele.

Miután sikerült lenyelnie a rágós hamburgert és a pocsék sört, a kocsijához indult, de a lány megállította.

- Elvinne Reno-ba? - kérdezte gyermeki ártatlansággal.

- Nagyon szívesen. De miből gondolod, hogy oda indultam?

- Abból, - válaszolta a lány nevetve - hogy ez az út oda vezet. Aki erre indul el, az előbb-utóbb Reno-ban fog kikötni.

- Hogyan lehetséges az, hogy egy ilyen gyönyörű lány egyedül kóborol ebben a hatalmas sivatagban? - kérdezte Ricardo amikor már néhány perce elindultak.

- Tegnap szakítottam a fiúmmal és most egy kis pihenésre lenne szükségem - válaszolta a lány és egy rágógumit dobott a szájába. - Nem zavarja, ha alszom egy kicsit?

- Nem. Egyáltalán nem.

Kis idő múltán a lány elaludt és Ricardo csendben figyelte a visszapillantótükörben időnként felbukkanó autót.

Tudta, hogy nagy hiba volt felvenni a lányt. Semmiképp sem kívánt közelebbi kapcsolatba kerülni vele, csak nyűg volt a nyakán.

Lehúzódt az út szélére, elővette fegyverét, csőre töltötte és várt. Azonban félelme alaptalan volt, mert a kocs elhúzott mellettük. Egy nő és egy kisfiú ült benne.

- Kezdődő paranoia - morogta maga elé. - A következő motel előtt kiteszem a lányt.

Este lett, mire meglátott egyet. A lány addigra már ébren volt.

- Megállunk? - kérdezte.

- Igen. Itt elválunk egymástól. Nekem nagyon kell sietnem és nem hiszem, hogy kellemes társaság lennék számodra. Ha Reno-ba érsz, majd keress meg!
- Egy francot! Elhoztál ide a nagy semmibe és ki akarsz dobni? - kiabált a lány.
- Pihenni itt is lehet. Ha pedig megunod a sivatagot, visszamész a fiúdhhoz - válaszolta a vezetéstől fáradtan Ricardo. - Ilyen egyszerű az egész.
- Meg kell értened - folytatta. - Valaki a nyomomban van, hogy megöljön. Nem szeretném, ha abban a pillanatban amikor utolér, itt lennél velem. Így te is veszélyben vagy.
- Szó sincs róla - mondta nyugodtan a lány, miközben kinyitotta a kesztyűtartót. - Csak te vagy veszélyben.
- A feladat elvégezve, a célpont halott - jelentette később egy telefonfülkéből a Szindikátus elnökének.

Ted Clever

Halálos átverés

Nem szerették egymást, mégis összeházasodtak. De bármennyire is próbálták elhitetni egymással, hogy nem a pénz volt a fő vonzerő, ők és a hetente legalább egyszer összeülő bridzscsapat tagjai is tudták az igazságot. Ennek ellenére mégis úgy tettek a társaság jelenlétében, mintha minden rendben lenne.

A változás egy esős, novemberi napon következett be, amikor minden előzetes bejelentés nélkül megérkezett Helen egyik ifjúkori barátnője, Judith. Elbűvölő volt és ezt Martin azonnal észre is vette. Helen viszont nem akart tudni a titokban kialakuló kapcsolatról, pedig mindhárman tisztában voltak a helyzet jelentőségével. Sohasem csinált jeleneteket, nem küldte el Judith-ot.

Később, mikor már nem lehetett tovább titkolni a kialakult szerelmi háromszöget, Martin felvetette a válás lehetőségét, de Helen nem volt hajlandó feladni a már jól megszokott, fényűző életmódot.

Egyik éjszaka, amikor Helen már aludt, a szerelmespár eldöntötte, hogy megszabadulnak Helen-től. Bár a gyilkosság ötlete eredetileg Martintól származott, Judith azonnal beleegyezett. Mindketten tudták, hogy így nem csak a feleslegessé vált harmadik személytől szabadulhatnak meg, de hozzájuthatnak Helen házasság előtti vagyonához és a halála után járó életbiztosításhoz is.

Sokszor átgondolták a dolgot végül úgy döntöttek, hogy péntek este, amikor a bridzscsapat együtt van, megmérgezik Helen-t. A halálos adag mérget Judith szerezte be.

Így, harminchat év távlatából már nehéz lenne eldönteni, hogy milyen szert akartak használni, de egy akkori neves kórboncnok állítása szerint csakis a Frexan néven közismert anyag lehetett, ami közismerten légúti bénulást okoz.

Helen lelkes rajongója volt a Biachi-nak. Elég sok üveggel tartott otthon ahhoz, hogy az egyik üveget az egyik éjszaka folyamán Judith észrevétlenül magához vehesse, és egy injekciós fecskendővel belepumpálhassa a mérget.

Helen napról-napra többet ivott. Talán így próbálta meg lehunyni szemeit, hogy ne kelljen látnia, amint a lopott pillanatokban bezárkózott férje és barátnője valamelyik, tőle a lehető legmesszebb eső szobába.

Péntek este megjelentek a megszokott vendégek. Az italokat Judith szervírozta. Martin arra számított, hogy ha felesége a vendégek jelenlétében fog meghalni, senki sem fog előre kitervelt gyilkosságra gyanakodni.

Nem így történt. Helen, miután már eléggé leitta magát kedvenc italából, nagyon kiállhatatlan lett. A mérge nem akart hatni. Judith is kezdett ideges lenni. Martin pedig attól félt, hogy észrevesznek valamit a vendégek.

Helen ordítani kezdett. Annyira feszült lett a légkör, hogy a vendégek hamar hazamentek.

Ismét hármasan maradtak.

- Beletetted? - kérdezte Martin Judith-tól, amikor egy kicsiny időre együtt maradhattak a nappaliban.

- Persze, hogy beletettem! Már régen megkellett volna hálnia - válaszolta mérgesen Judith.

- Ez a pizok banya nem akar kimúlni! Adj neki még egy adaggal! - utasította Martin.

Judith ismét nekiállt a kotyvasztásnak, Helen meg is itta, de még mindig elemében volt.

Martin nem bírta tovább. Magához vett egy pohár bourbont és felment a hálósobába. Még egy kis ideig hallotta letről Helen ordítóását de már nem érdekelte, hogy mi fog történni. Fáradt volt. Kiitta a poharat és lefeküdt aludni.

. . .

Sokan voltak a temetésen. Az orvos a halál okaként fulladást állapított meg. Nem volt nyomozás, senki sem gyanakodott bűncselekményre. Minden a legnagyobb rendben volt. Sikerült hozzájutni a pénzhez, a biztosító is fizetett.

A temetés után egy másik városba költöztek, ahol még senki sem ismerte őket.

Rengeteg pénzük volt, előlről kezdhették az egészet azzal a különbséggel, hogy most Judith házasodott meg. Csak a megfelelő áldozatot kellett megtalálni, akit a már bevált módon kiforgathattak vagyonából.

Ez már a hatodik eset volt. Sohasem hibáztak.

Judith és Helen, a profi páros.

Ted Clever

Két igaz barát

Épp csak kikérte az italát, már meg is érkezett Charles. Leült vele szemben, és egy kávét rendelt.

- Nagyon köszönöm, hogy eljöttél - kezdte azonnal, amint a pincér eltűnt a hallótávolságból. - Nagy bajban vagyok, Larry! Te vagy az egyetlen, akiben megbízom. Ki kell húznod a pácból! Ígérem, később bármit megteszek neked, ha most segítesz!

- Mi a baj?

- Megöltem Suzanne-t. Otthon fekszik az ágyban. Mit tegyek?

- Tüntesd el! Ásd el valahol, ahol senki sem jár!

- Éppen ez a baj, Larry! Nem tudom megtenni.

- Megölni könnyebb volt? Ahhoz is kell bátorság.

- De az nem olyan. Teletömtem altatóval az ételét, az italát és még a torkán is legyömösöltem vagy fél marékkal, amikor már elaludt. De elvinni valahova és elásni már nem merem. Mindenki rám gyanakodna. Téged meg senki sem ismer a közvetlen környezetemben. Arra gondoltam, hogy te vinnéd el valamerre, én meg arra az időre alibit biztosítanék magamnak. A rendőrök azt sem tudják, hogy a világon vagy. Azután szépen visszautaznál Mexikóba, mintha sohasem jártál volna itt. Ilyen egyszerű az egész!

- Hát nem egészen. Ha esetleg megtalálják, rájöhetnek, hogy már sokkal korábban meghalt, mint amikor az alibid szól. Mikor ölted meg?

- Úgy másfél órája, de ráterítettem az elektromos takarót. Az kerek harminchat fokon tartja. Amikor leveszed róla, az a perc lesz a halál beálltának az időpontja. Legalábbis kriminalisztikai szempontból.

- Rendben van, megcsinálom. Ennyivel tartozom neked.

Megitták az italukat és elindultak. Ketten kétfelé.

Charles Danton meglátogatta egyik közeli rokonát, aki elég magas pozíciót töltött be az ügyészségen ahhoz, hogy alibit biztosíthasson neki. Larry Fusco pedig elment Charles lakásához. Természetesen autóját két utcányival lejjebb hagyta, hogy senki se láthassa a helyszínen.

A ház kulcsát megkapta Charles-tól, így nem esett nehezére a bejutás. Felment az emeletre. Charles néhai felesége az ágyban feküdt. Az ágy körül, a földön és az éjjeliszekrényen felborított gyógyszeres üvegek heverték szanaszét, mint valami évek óta elhagyatott gyógyszerárban.

Larry megállt az ágy mellett. A fekvő nő még így is nagyon szép volt.

- Vadállat - gondolta Charles-ról, és levette a takarót a nőről. - Lehet, hogy nem is a felesége.

- Kihúzta a csatlakozót a konnektorból, a takarót pedig betette a szekrénybe. Azután belecsavarta az egyik lepedőbe a mozdulatlan testet.

- Hideg, csípős éjszaka volt. Senki sem járt az utcán. Larry, vállán a nővel, felhajtott kabátgallérral, lassú és megfontolt léptekkel ment a kocsijához. Kivilágítatlanul hagyta el az utcát. Csak néhány sarokkal odébb kapcsolta fel a fényszórókat, és elindult a nyolcvankettes úton,

kifelé a városból. Amint elhagyta a tizenhetes mérföldkövet, befordult a fák közé. Ismét lekapcsolta a fényszórókat, és amikor már nem láthatta az úton elsuhanó autók fényét, megállt. Kivette a csomagtartóból az ásót, a hátsó ülésekről a nőt, és nekiállt, hogy fellazítsa a keményre fagyott földet. Majdnem egy órába telt, mire sikerült olyan mélyre ásnia, hogy belefektethesse Néhai Mrs. Danton-t.

Csak egy hét elteltével hívta fel Charles-t.

- Találkozzunk Sammy bárjában fél óra múlva! - mondta a telefonba, és letette a kagylót.

- Sikerült? - kérdezte Charles, amikor már ismét a füstös kis ivóban ültek.

- Hát persze, hogy sikerült. Ha nem sikerült volna, most nem üldögélhetnénk itt, hanem zacskót ragasztanánk valamelyik rohadt börtönben.

- Nyugodj meg, Larry! Miért nem mentél vissza Mexikóba?

- Eszemben sincs elmenni innen! Tudod, milyen rosszul állok anyagilag. Te most belezuhantál a mézesbödönbe, és teljesen megfeledkeztél rólam. Te öröklöd a vagyont, a szemét munkát pedig velem csináltattad meg.

- Nem biztos, hogy a rendőrök bevették a szöveget a hűtlen feleségről. Lehet, hogy még szaglászni utánam. Várnunk kellene még egy kicsit! Hidd el, neked is jobb lesz így!

- Francot lesz jobb! Egy vasam sincs, te meg nyugalomról papolsz nekem. Észnél vagy?

- Oké, Larry! Most lebetűzöm neked. Nem adok egyetlen centet sem! Nagyon sajnállak, hogy ilyen szerencsétlen vagy, de mindig is az voltál. Ha egy rahedli pénzt adnék neked, akkor is csak egy pancser maradnál mindörökre. És ez csakis a te hibád!

- El fogok menni a rendőrségre - mondta hűvösen Larry.

- Nem fogsz elmenni. Biztos vagyok benne. Nem tudsz valamiről. Suzanne nem a takarótól volt meleg. Még élt, amikor eltemetted!

Ted Clever

A kicsinyítés mesterei

„A nagy emberek a kis dolgokat magukhoz nagyítják, a kis emberek pedig a legnagyobb dolgokat is lekicsinyítik.” / A szerző. /

Scott Harrison barátom igazán értette a dolgát. Amit egy európai tudhatott az afrikai törzsekről, azt ő tudta is. Catherine Wells szintén az afrikai törzsek megszállottja volt. Ők ketten alkották a Brexwell Egyetem afrikai tanszékét, de nekik még ez sem volt elég.

Egyik nap azzal az elhatározással állítottak be hozzám, hogy kutatóexpedíciót szeretnének szervezni a pigmeusok felkutatása céljából. Mivel úgy tűnt, hogy nagyon komolyan gondolják a dolgot, írtam egy levelet az Akadémia nevében, hogy megnyíljanak előttük az egyébként igencsak szorosra zárt, konzervatív gondolkodást jelképező ajtók.

Fél évbe telt, míg sikerült előteremtenünk a szükséges anyagi források jelentős részét, s már majdnem el is indultak, mikor rájöttem, hogy semmit sem tudok a pigmeusokról. Azonban hiába magyaráztattam el Scotty-val a legelemibb dolgokat is legalább háromszor, semmi érdekeset sem tudtam meg a kicsiny, feltételezhetően nagyon barátságos emberkékről.

S bár Scotty-ék mindent tudtak róluk, kissé szégyenkezve vallották be, hogy még egyetlen egyet sem láttak belőlük. Igaz, ebben nem is volt semmi furcsa, mert ha már találkoztak volna, akkor nem kellett volna még egyszer összefutni velük.

Eljött az utazás ideje és én nagyon egyedül maradtam.

Két hónap elteltével kaptam tőlük az első képeslapot. Egy kicsinyke ember állt egy nálánál nem sokkal nagyobb kunyhó előtt. Catherine a kontraszt kedvéért a kunyhó mellett állt.

A derekáig sem ért.

Nagyon megdöbbentő volt a kép. Azt elmondta nekem Scotty, hogy a pigmeusok nagyon parányiak, de azt nem hittem volna, hogy valóban ennyire parányiak lennének.

A képeslap, mely valójában egy fénykép volt megcímezve, felbélyegezve, a megszokott jókívánságokon kívül semmi fontosat nem tartalmazott.

Ismét eltelt két hónap, mire megint kaptam egy felbélyegzett fényképet. Catherine volt rajta, amint néhány térdig érő pigmeus-gyereket tanít olvasni. Hogy gyerekek voltak és hogy a fényképezés pillanatában éppen olvasni tanultak, azt már a szövegből tudtam meg.

A leírtakból úgy tűnt, sokáig akarnak még a pigmeusok között maradni, mert bár szabadságuk a végéhez közeledett, egyetlen szó sem utalt visszatérésük időpontjára, ezért ismét írtam egy levelet az Akadémiának, melyben közöltem, hogy visszaérkezésük csak későbbre várható.

Eltelt két hónap és a megszokott üdvözlőlap nem érkezett meg. Szerencsére, mire igazán aggódni kezdtem volna, mégiscsak megérkezett.

Ez már a hagyományosnak mondható levélforma volt, de a fénykép hiányát kárpótolták a bőbeszédű sorok, melyek kissé rendezetlenül ugyan, de mégiscsak le voltak írva.

Scotty megírta, hogyan került összetűzésbe a pigmeus törzsfőnökkel. A kicsiny emberkének annyira megtetszett Catherine, hogy Scotty hozzájárulását kérte a házassághoz. Gondolhatják,

kedves olvasóim, mennyire meglepődhettek mindketten a furcsa ajánlat hallatán, s mikor Catherine kikoszorázta a nem éppen hozzáillő kérőt, az bosszút esküdött ellenük.

Akkor még nevetségesnek tűnt a fenyegetés, de másnap reggelre Catherine eltűnt. Ezért nem tudtak még visszajönni.

Scotty levele végén megígérte, hogy nem fog visszajönni addig, míg meg nem találja kutatótársát, majd pedig megkért engem, hogy próbáljam meghosszabbíttatni szabadságukat.

Szívesen visszaírtam volna neki, de fogalmam sem volt arról, hogy Afrika mely részén tartózkodnak, s mivel már elrendeztem a dékánnal a szabadságuk meghosszabbítását, akár kényelmesen le is mondhattam volna az értük való aggódásról, ha nem nyugtalanított volna Catherine eltűnése.

Rengeteg idő telt el, mikorra ismét levelet kaptam. Ez volt róluk az utolsó értesülésem, s ez is maradt az utolsó emlékem két nagyszerű volt tanítványomról, akik soha többé nem tértek vissza kutatóútjukról.

Ez a levél ismét egy fénykép volt, hátulján a bélyegekkel és egyetlen mondat: Itthon vagyunk.

Nem Scotty írása volt, de nem is Catherine-é. Talán inkább hasonlított egy olyan ember írására, aki még csak néhány hete tanult meg írni, olvasni. Erre utaltak a picinyke, formátlan betűk és a számomra teljesen ismeretlen eredetű anyag is, ami jelen esetben a tinta szerepét töltötte be.

Az egész nagyon furcsának tűnt, de nem tulajdonítottam túl nagy jelentőséget a dolognak. Gyakran elő szokott előfordulni hasonló eset a igazán megszállott kutatókkal, de ez idővel el is szokott múlni.

Aznap, amikor ezt a fénykép-képeslapot megkaptam, egy nagyon fontos, tudományos ismertető anyag összeállításán dolgoztam, ezért a képeslap elolvasása után ismét neki akartam kezdeni, de az egyik könyv megmozdításakor a nagyítóm a fényképre csúszott.

Ekkor vettem észre, Scotty-t és Catherine-t. Rajta voltak a fényképen. Egy kicsinyke kunyhóban, egy kicsinyke asztalon, egy még kisebb ketrecben álltak.

A ketrec alja és teteje egy-egy gyufásdoboz volt.

Ted Clever

Kísértetkastély

Amikor divatba jött, hogy az életunt amerikai sznobok elkezdtek kastélyokat vásárolni maguknak az örökké ködös, párás Angliában, a Queller házaspár is vásárolt egyet Skóciában, távol mindentől, ami a civilizációra emlékeztette volna őket. Mivel egy londoni ingatlanközvetítő iroda bonyolította az adásvétellel kapcsolatos jogi ügyleteket, így nem is kellett elutazniuk, hogy megtekintsék a vásárlás tényét képező ódon, középkori várkastélyt.

Amikor már az övék volt a kastély, Mr. Queller elutazott, hogy a helyszínen irányítsa a kisebb átalakításokat, felújításokat, melyekre szükség volt ahhoz, hogy a helyhez illő hangulatban tölthessék majd el a közelgő ünnepeket.

Mr. Queller közel két hetet töltött a helyszínen és egy alapos megfázással, meg egy fényképpel tért haza, hogy felesége is megtekinthesse a hőn áhított, még lakhatónak látszó épületet.

Amikor érkezett a karácsonyi ünnepek ideje, mindketten elutaztak Skóciába és a helyi szokásoknak megfelelően lovasfogattal érkeztek meg a kastélyhoz.

- Szebb, mint a fényképen - lelkendezett Mrs. Queller. - Igazi felüdülés a poros metropoliszhoz képest.

(Itt el kell mondanom, hogy a hölgy elragadtatásának gyökerei egészen ifjúkori, poros könyvtárszobájába nyúltak vissza, ugyanis olvasmányai nagy részét középkori véres drámák, E. A. Poe rémregényei és Shakespeare víziói határozták meg. Így már érthető, hogy számára álmai beteljesülését jelentette az épület.)

A felújításokat végző munkások igazán kitettek magukért, hogy lakhatóvá tegyék az épület legalább egy részét, s mivel már nem maradt idejük a befejezésre, nagyon misztikusnak látszott a kastély a lassan vörösbe forduló, lenyugvó nap fényében.

Ottmaradtak éjszakára, s mint ahogyan az életunt amerikai sznoboknál divatos, külön szobában tértek nyugovóra, és talán csak ezért történhetett meg, hogy Mrs. Queller sehogyan sem tudott elaludni. Arra számított, hogy majd éjfél tájban, valahol a szoba mélyén tizenkettőt üt egy antik óra, nyikorogni kezd a szüette padló és talán még néhány befalazott, esetleg lefejezett kísértet is meg fog jelenni neki.

Bár tudjuk, hogy ez még a legkorabelibb skóciai várkastélynál sem szokott ilyen egyszerűen menni, de Mrs. Queller annyira kívánta a borzongást, hogy a helyi kísértetek nem tudtak neki ellenállni. Éjfél tájban megkondukt egy antik óra valahol, az egyik felújítatlan szoba mélyén, elütötte a tizenhármat(!), majd nyikorogni kezdett a szüette fapadló.

Mrs. Queller azt kapta amit várt, ezért nem is rémült meg igazán. Csak akkor futott végig hátán a jeges borzongás, amikor valaki lenyomta az ajtó kilincsét. Az öreg hölgy kiáltani szeretett volna, de csak kétségbeesett sípolásra futotta erejéből. Tudta, hogy férje a szomszéd szobában már alszik, úgysem ébredne fel az eseményekre. Csak tehetetlenül feküdt az ágyban és figyelte, amint nyikorogva feltárult a szoba ajtaja.

Vakító, kék fény öntötte el a szobát. Az ajtóban egy fiatal, áttetsző ruhába öltözött nő állt.

- Sir Lanchester! Sir Lanchester! - suttogetta, mintha a lovagot keresné és minduntalan, ha a nevét kiejtette, egy-egy lépéssel beljebb ment a szobába.

- Itt vagyok, Gertrud. Jöjj! - hangzott fel hirtelen a szoba másik sarkából.

Mrs. Queller rémulten fordult a sarok felé, de egy odatámasztott ősi pajzson kívül semmit sem látott. Úrrá lett rajta a rettegés. Úgy gondolta, hogy valami nagyon borzalmas dolog történhetett a szobában és a kísértetek minden éjjel visszajárnak, hogy a méltatlanul megszakított románcuknak hódolhassanak.

Nem tudta, hogyan menekülhetne ki a szobából, mert az egyik oldalon a lovag, a másikon pedig a vakítóan kék hölgy állta útját. Ekkorra már semmi kedve sem volt tanúja lenni a középkori jelenetnek.

- Herald! ordította torkaszakadtából, összeszedve minden erejét.

- Sir Lanchester! - suttogta a kék jelenés.

- Gertrud! - válaszolta a láthatatlan lovag.

Mrs. Queller hamar rájött, hogy ennek így semmi értelme sincs. Reggelig kiáltozhatnak egymásnak a neveket, akkor sem történne semmi.

Felugrott az ágyból, félrelökte a kékfényű kísértetet és kirohant a kivilágítatlan folyosóra. Felszaladt a lépcsőn és egy hatalmas csattanással eltűnt a semmiben.

Ijedtében rossz irányba szaladt. Az épületnek azt a részét még nem újítták fel. Az a lépcső ahelyett, hogy a harmadik emeletre vezetett volna, néhány fok után megszűnt és Mrs. Queller egy helyrehozhatatlan zuhanással a földszintre került.

Mr. Queller még az éjszaka leszerelte a kék főliába burkolt diavetítőt, a korabeli pajzs mögül a kicsiny hangszórót, és reggel megvette a vonatjegyet bájos, fiatal barátnőjének, akinek még mindig nagyon fájt a térde és rettenetesen káromkodott, majd a legközelebbi faluban bejelentette, hogy feleségét végzetes baleset érte.

Ted Clever

Leila

A Horse házaspár a kandalló előtt üldögélt. Éppen beszélgettek, amikor megcsörrent a telefon. Szokása szerint az asszony vette fel.

- Tessék, Horse lakás.

- Leila vagyok. Beszélhetnék a férjével?

- Egy pillanat - mondta az asszony a telefonba és hátraszólt a férjének: - Téged keres.

- Ki az? - kérdezte Mr. Horse.

- Valamilyen Leila - válaszolta a felesége, idegesen szorongatva a telefonkagylót.

- Nem ismerek ilyen nevű hölgyet. Kérdezd meg, mit akar!

- Asszonyom - szólt Mrs. Horse ismét a telefonba. - Megkérdezhetem, milyen ügyben óhajt beszélni a férjemmel?

- Nem. Magánügy - hangzott az elutasító válasz.

- Azt mondja, magánügy - fordult Mrs. Horse a férjéhez.

- Mondd meg neki, hogy nincs szándékomban beszélni vele. Nem ismerem - válaszolta a férje, most már ő is kissé idegesen.

Mrs. Horse ismét a füléhez emelte a telefonkagylót, gondolkodott kis ideig, majd dühösen lecsapta.

- Légy szíves, mondd meg, hogy ki az a Leila! - kérte tettetett nyugalommal a férjét.

- Hidd el, fogalmam sincs. Még csak nem is hallottam soha ezt a nevet - válaszolta a férj és elővette az újságot, annak jeleként, hogy részéről lezárta a vitát.

- Akkor miért kerestett?

- Fogalmam sincs. Nem tudom, ki volt az, mit akart, nem tudok semmit. Légy szíves... hadd olvassak egy kicsit.

Mrs. Horse azonban egy cseppet sem nyugodott meg. Idegesen járkált a nappaliban, mint aki biztosan tudja, hogy férjének valami rejtegetnivalója van előtte.

- Ha nem ismered, akkor miért akart beszélni veled? - kérdezte kis idő múlva.

- Már megint kezdted?

- Igen. Nem hagy nyugodni a dolog. Azelőtt sohasem történt velünk ilyen. Nem is tudom, mit tegyek, olyan váratlanul jött...

Mr. Horse maga mellé tette az újságot, összehajtogatta, kisimította és csak ezután válaszolt.

- Nyugodj meg, drágám! Hidd el nekem, nem ismerem ezt a nőt!

- De az előbb téged kerestett...

- Felejsd el, drágám! Tegyük úgy, mintha csak rossz álom lett volna. Össze ne vesszünk rajta! Jó?

- Rendben. Felejtjük el! - egyezett bele a felesége.

- És ekkor ismét megcsörrent a telefon.

- Hagyd, majd én felveszem! - szólt Mr. Horse és a telefonhoz lépett. Felesége ennek ellenére felvette a konyhai telefont.

- Tessék. Lionell Horse.

- Én vagyok, Leila. Nincs ott a feleséged? - hangzott.

- De itt van.

- Akkor most nem tudsz eljönni?

- Nem tudom, miről beszél. Nem ismerem és nem is szeretnék megismerkedni önnel. Nagyon kérem, ne zaklasson minket!

Mr. Horse letette a kagylót, de ekkorra már a feleségén elhatalmasodott a féltékenység.

- Hogy tehetted ezt velem? - kérdezte kétségbeesve, és zsebkendőért kotorászott zsebeiben, hogy letörölje ősziinte könnyeit.

- Könyörgök, hidd el nekem, hogy nem ismerem ezt a nőt! Megesküszöm neked, ha kell, bármire, hogy most beszéltem vele életemben először! - fogadkozott, de ekkor már menthetetlen volt a helyzet. Mrs. Horse elővett egy bőröndöt és elkezdte beledobálni férje apróbb használati tárgyait.

- Nagyon kérlek, hagyd abba, vagy nem állok jót magamért! Értsd már meg, hogy nem ismerem ezt a nőt! - ordította a férj. - Engedd el azt a rohadt bőröndöt, mert a fejedhez vágom! Annyi eszed sincs, hogy megértsd, amit mondok? Nem ismerek semmilyen Leilát!

Odalépett a feleségéhez és megpróbálta kitépni a kezéből a bőröndöt. Amikor az asszony utánakapott, Lionell durván ellökte. A nő nekizuhant a kandalló párkányának. A férfi sápadtan hajolt fölé, de már semmit sem tehetett. A felesége halott volt.

. . .

Eközben nagyon messze, egy kicsiny manzárdszobában a nő ismét kinyitotta a vastag telefonkönyvet. Behunyta szemeit, ujjával az egyik névre bökött, majd feltárcsázta a név mellé írt számot. Megvárta, amíg a hívott fél bemutatkozott, és gúnyosan megszólalt:

- Leila vagyok. Beszélhetnék a férjével?

Ted Clever

Külvárosi fények

Két lány futott a határ felé. Az egyik még nem lehetett több tizenhatnál, a másik meg csak épphogy elhagyta a húszat. Ő fogta a fiatalabbik jobb kezét és húzta, vonszolta a szabadságot jelentő szántóföld felé, ami határsáv gyanánt szolgált a hatalmas medve és a bika által elrabolt legendás nő között.

Amikor elérték az első, felforgatott göröngyöket, meglapultak. Az életük múltott azon, hogy észrevétlenek tudnak-e maradni. Teljesen mindegy volt, melyik ország határőrei fedezik fel őket. A rosszabbik esetben visszakerülnek a Szovjetunióba, jobbik esetben lelövik őket valamelyik oldalon a túlbuzgó határőrök. Egyiket sem szerették volna.

Volt annyi eszük, hogy semmit se jelentsen számukra az egyébként is semmitmondó hazaszeretet kifejezés. Ők talán tudták volna szeretni a kietlen, szeméttől és nacionalizmustól bűzlő sztyeppéket, ha nem tartották volna többre az életüket, mint amennyire azok a barmok tartják, akik az ekét vonszolják a felégetett, terméketlen földeken.

Elérték az első falut. Csak ekkor vették észre, hogy már magyar területen járnak. Szemeikben mint megannyi hajnalcsillag villant fel a remény, de hamar ki is aludt amikor megértették, hogy ebben az országban is épp olyan veszélyben vannak, mint otthon. Gyorsan túl kellett jutniuk a lakott településen, mert ismerték azt a táblát, mely minden lakost felhatalmazott arra, hogy jelentse az illegálisan érkezőket.

Nem tudták, merre menjenek tovább. Az látszott a legbiztonságosabbnak, ha megbújnak valahol, amerre nem járnak az emberek.

A hirtelen leszálló est jótékony sötétségbe burkolta alakjukat, amint úzótt vadként osontak a szemételep felé. Ott töltötték az éjszakát egy kényelmetlen vashordóban.

Mikor a felkelő nap sugarai először érintették a láthatár peremét, a lányok már egy útszéli csárdában üldögélek és egy-egy forró teát ittak. Reggelire már nem futotta volna a szemételepen összegyűjtött üvegek betétdíjaiból.

Kezeikkel a már majdnem elviselhetetlenül forró csészéket szorongatták, mintha ettől egész testük átmelegedhetett volna.

Sokáig üldögéltek ott céltalanul, nagy reményeket fűzve a még nagyon távoli nyugat megértéséhez.

Ruhájuk gyűrött, több száz kilométeren koszolódott. Mindezek ellenére a lányokban látható módon bujkált a szépség és egy jobb, magasabb rendű élethez való ragaszkodás készsége. Talán ez keltette fel annak a nőnek az érdeklődését, aki hosszas megfigyelés után melléjük ült.

Nem beszélt sokat. Határozott volt és ez nagyon tetszett az elkeseredett lányoknak. Munkát és szállást ígért. Előlegként fizetett nekik egy-egy italt és bográcsgulyást.

Ők hittek és reméltek.

Még az este elvitte őket egy kényelmes luxusautó.

...

Klára nyolc, Péter tizenhét éves volt. Mindketten egy németországi magánklinikán feküdtek sok más társukkal együtt. Egy dologban nagyon hasonlítottak egymásra. Mindannyiuknak szüksége volt valamire, amit csak kívülállók adhattak meg nekik. Szüleik csalással és sikkasz-

tással nehezen összeharácsolt pénze és nagyon sok öltönyös, jól menő „üzletember” közbenjárása kellett ahhoz, hogy megkapják, amire szükségük volt.

Ezen a reggelen mindketten úgy ébredtek, hogy ismét egészségeseknek mondhatták magukat.

Sohasem tudták meg, hogy két - nagyon is élni akaró - lánynak kellett meghalnia ahhoz, hogy ismét működőképes veséik lehessenek.

Fekete József

Marionett

Jack Morrison elhatározta magát. Vett egy revolvert és elment a Saletti irodaházba. A felfelé száguldó liftben még egyszer átgondolta a tennivalókat és a huszonnyolcadik emeleten már úgy szállt ki, hogy teljesen készen volt a nagy terv.

- Mr. Saletti-vel szeretnék beszélni - mondta a vastag ajtó előtti asztalnál ülő titkárnőnek.

- Várja önt?

- Nem, de ha megmondja neki, hogy Jack Morrison van itt, akkor bizonyára fogadni akar.

- Megkérdzem. Addig foglaljon helyet, kérem - mondta a titkárnő és eltűnt az ajtó mögött.

Jack a telefonhoz lépett és a rendőrség segélyhívószámát tárcsázta.

- A Saletti székházból telefonálok. Mr. Saletti túsul ejtette egyik ügyfelét és elbarikádozta magát az irodájában. Azt ordibálja, hogy ha valaki az iroda közelébe merészkedik, lelövi a túszt - hadarta gyorsan a telefonba és letette a kagylót. Mire a titkárnő visszajött, Jack már a várófotelben ült.

- Bemehet, Mr. Morrison.

- Hello Harry! Ugye nem gondoltad volna, hogy egyszer megfoglak látogatni? - kérdezte Jack, amint becsukta maga mögött az ajtót.

- Mit akarsz? - kérdezte kissé megijedve Saletti.

- Küldd haza a titkárnődet!

Amint Saletti visszajött, Jack elővette egy revolvert.

- Maradj a fotelban és hívd fel a rendőrséget! Közöld az ügyeletessel, hogy túsul ejtettél engem és százezer dollárt kérsz vagy megölsz!

Saletti remegő kezekkel emelte fel a telefonkagylót. Mindent úgy mondott, ahogyan Jack meghagyta neki.

- És most mi lesz? - kérdezte Saletti.

- Várunk. Megvárjuk, amíg megérkeznek. Te addig elbarikádozod az ajtót.

Nem kellett sokáig várakozniuk. Amikor Jack észrevette, hogy a szomszédos toronyház szemben lévő ablakaiban megjelennek a rendőrség mesterlövészei, ellépett az ablaktól.

Megcsörrent a telefon.

- Felvegyem? - kérdezte Saletti bizonytalanul.

- Igen. Valamelyik rendőrfőnök hív. Megpróbál alkudozni veled hogy időt nyerjenek, de te ne egyezz bele semmilyen változtatásba. Fenyegetsd meg, hogy ha nem lesz itt öt percen belül a pénz, megölsz!

- Ez marhaság. Mit akarsz ezzel elérni? Ennek így nincs semmi értelme! Az én nevemben akarsz hozzájutni a pénzhez?

- Nem erről van szó. Vedd fel a telefont! - válaszolt határozott hangon Jack.

Saletti felvette a kagylót és ismét a megbeszéltek szerint cselekedett. Amikor vége lett a beszélgetésnek, Jack odadobta a fegyvert Saletti-nek.

- Mi a francot akarsz? Semmit sem értek! - ordította Saletti, mikor már kezében volt a revolver.

- Amikor megtudtam, hogy évek óta viszonyod van a feleségemmel, meg akartalak ölni, de azután meggondoltam magam. Majd elintézi helyettem valaki más.

- Bérgyilkost fogadtál? - kérdezte kétségbeesve Saletti.

- Nem. Nekem arra nincs pénzem. Ingyen is megteszi. Ez a munkája. Nem én fizetem.

- Most megölhetnélek - mondta Saletti és felállt az asztaltól.

- Nem. A fegyver nincs megtöltve, de a célnak nagyon jól megfelel.

Saletti még mindig nem értett semmit. Elgondolkodva nézte Jack Morrison-t és egy lépést tett felé.

. . .

- Kettes megfigyelő jelenti, hogy a célpont az ablakhoz lépett, fegyver van nála. Valószínű, hogy éppen használni akarja.

- Várjon még!

- A célpont egy lépést tett előre. Célpont megerősítve!

- Tűz! - adta ki a parancsot a terroristaellenes alakulat vezetője.

Ted Clever

Massada

Donald Huke egy kicsiny szigeten lakott feleségével és két fiával. Réges-rég, mikor még volt becsülete a világítótornyoknak, ő kezelte azt, mely periodikus felvillanásaival megvilágította a sziget délnyugati oldalát, de sajnos, mint minden más elektromos irányító-berendezést, ma már ezt is egy lélektelen számítógép vezérelte. S ha valamit számítógép vezérel, akkor ott csak elektronokra van szükség, nem pedig emberi agyra.

Mint a túl gyors változásokra már nagyon nehezen fogékony, idős emberek általában, ő is lenézte az összes olyan készítményt, ami feleslegessé teszi az emberi tevékenységet. Úgy gondolta, ha igazán nagy baj van, akkor csak fel-alá rohangálnak az emberek mert senki sincs, aki egy nekivadult masinát letudna állítani.

Amikor történetünk játszódik, már csak tolószékkel tudott közlekedni, mert egészségét és fiatalságát a világítótornynak adta. Azonban romlott egészségi állapota ellenére a szigeten maradhatott, s hogy ne unatkozzon, a szolgálati ház emeletén kialakítottak neki egy nemzetközi rádiós segély-hívóállomást. Ha valahol a tengeren valami baj történt egy hajóval, akkor az ő feladata volt a segélyhívást közvetíteni a megfelelő mentőalakulatnak vagy a partőrségnek.

A rádiókészülék nagyon sokat segített neki elviselni helyhezköötöttségét s talán csak ennek tudható be, hogy igen hamar sikerült összebarátkoznia a hatalmas készülékkel. Az állomás felállítása óta szinte minden idejét az emeleten töltötte.

Azon az estén is az emeleti ablaknál üldögélt...

- Margaret! Margaret, gyere ide gyorsan! Láttam valami nagyon fényeset leszállni a Keleti-öbölnél! - kiabálta a földszintre vezető lépcső felé.

- Mi baj van Donald? - kérdezte az éppen előbukkanó felesége.

- Bizisten, láttam egy hatalmas, fényes gömböt!

- Milyen gömböt?

- Nagyon fényes volt. Hatalmas és iszonyú gyorsan zuhant lefelé. Biztosan belezuhant a vízbe, mert nem hallottam, hogy földet ért volna.

- Csak képzelődtél, Donald - mondta kételkedve Margaret és visszament a konyhába.

- Pedig láttam - mondta halkán Donald, talán csak önmagának.

Hamarosan megérkezett Herald, Donald nagyobbik fia, aki a városban dolgozott és minden este a sziget mellett elhaladó hajók valamelyikével tért haza.

- Herald! Láttál valami különöset a Keleti-öbölnél? kérdezte apja érdeklődve vacsora közben.

- Nem. Nem láttam semmit. Kellett volna?

- Igen. Anyád nem hisz nekem. Az előbb láttam valamit lezuhanni az öbölnél. Nagyon fényes volt. A tengerbe eshetett, mert nem hallottam, hogy földet ért volna.

- UFO volt? - kérdezte tettetett érdeklődéssel Herald.

- Lehetett az is - válaszolta szárazon Donald. A kérdésből tudta, hogy fia sem hisz neki. Pedig ő esküdni mert volna rá, hogy látta.

- Talán az idegeid. Többet kellene pihenned. Túl sokat vagy a rádiónál - szólt közbe a felesége.

- Egy francot az idegeim - horkant fel Donald és a vacsora alatt már nem említette fel látomását.

Az éjszaka folyamán hatalmas vihar volt a sziget felett. Donald ugyanannál az ablaknál ült tolokocsijában és a szél erejétől hajladozó ágakat figyelte.

Margaret már az ágyban volt, amikor egy hatalmas csattanást hallott a felső szintről. Kiugrott az ágyból és a lépcsőhöz ment. Donald a lépcső aljában feküdt.

- Mi történt, Don? - kérdezte, de eközben észrevette a felborult tolokocsit a lépcső tetején. - Leestél?

- Szólj Herald-nak! Nagy baj van! Én visszamászok a rádióhoz, riasztom a Partiőrséget! - motyogta kimerülten, akadozva Donald.

- De mi a baj? - kérdezte még mindig higgadtan Margaret.

- Itt vannak, de ne félj! Nem hagyom, hogy elkapjanak. Rajtunk nem fognak kísérletezni! Segíts felmenni!

Margaret átkarolta és lassú léptekkel felvonszolta az emeletre. Ott belesegítette tolokocsijába és a rádió elé tolta. Biztos volt benne, hogy férje csak képzelődött, így nem is vette komolyan.

Amikor biztonságban tudhatta, lement a lépcsőn, hogy visszafeküdjön de még hallotta, hogy Donald megtöltötte vadászpuskáját.

Odafenn Donald már ismét az ablak előtt ült és tágranyílt szemekkel figyelte a mozdulatlan tájat.

A ház közelében semmi sem mozdult.

- Előbb rádióznom kell. Le kell adnom a vészjelzést - morogta maga elé és egy hirtelen mozdulattal a rádióhoz fordította kocsiját.

Itt Donald Huke beszél a Wilde-szigetről. Néhány órával ezelőtt közvetlenül a sziget keleti partjánál lezuhant egy azonosítatlan repülő tárgy. Kérem, aki hallja, azonnal értesítse a Partiőrséget! Hallotta valaki? Vétel.

- Itt a Partiőrség. Mi a francot akarsz, Huke? Be vagy rúgva? A kicsi, zöld úrlények még nem kopogtak be? - kérdezte gúnyosan az ügyeletes tiszt.

- Mindjárt ideérnek - válaszolt Donald. - Az előbb elindultak a ház felé.

- Marha - mondta az ügyeletes tiszt és kilépett a vonalból.

Donald csak ekkor értette meg, hogy senki sem veszi komolyan.

- Margaret! Herald! Gyertek fel gyorsan! - kiáltotta a földszint irányába, miközben le sem vette szemeit az ablakról.

- Mit akarsz már megint? - kérdezte a felesége álmosan, amint felért.

- Azonnal itt lesznek. Meg kell értenetek! Nem akarom, hogy élve fogjanak el minket! Ezt most csakis értetek teszem - mondta Donald.

Ekkorra már Herald is felért az emeletre. Donald felemelte régimódi vadászfegyverét és kilőtte az első töltényt.

Herald, látva, hogy mit tett apja, leakart szaladni a lépcsőn, de a második lövés gyorsabb volt.

- Egyedül maradtam - dünnyögte Donald, miközben remegő ujjakkal ismét megtöltötte a fegyvert. - Már a földszinten vannak.

Ezek voltak utolsó szavai, mielőtt a mellkasához szorított fegyver elsült volna.

. . .

- Teljesen bedilizett az öreg. Szabályos vérfürdőt rendezett az emeleten. Lemészárolta a családját - fogadta a Partiőrség embere a rendőrség gyilkossági csoportjának embereit a ház bejáratánál. - Tegnap este leadott egy zavaros rádiójelentést egy becsapódó UFO-ról, meg valami kicsi, zöld űrlényekről. Persze, nem vettük komolyan, de amint tudtunk, kijöttünk. Tudják, nálunk nagyon kemények a viharok.

A leadott lövések és a holttestek helyzetéből adódóan könnyen rekonstruálni tudták a történeteket, ezért nem is időztek sokáig a szigeten.

De egyikük sem vette észre a sekély vízből kiálló különös, a Földön teljesen ismeretlen szerkezetű antennát.

Ted Clever

Meghívás

Fred Williams egy középosztálybeli, rosszulkereső, sokadrangú kutató volt egy majdnem hogy névtelennek számító kutatóintézetben. Éppen ezért találta nagyon furcsának, amikor egyik reggel egy nagyon szépen kidíszített meghívót talált a postaládájában.

- Az Edgar Hillary Kutatóintézettől jött. Ugyan miért küldenének nekem meghívót? - morogta magában, miközben visszacsoszogott a hálósobába.

- Mi az drágám? Számla? - kérdezte felesége az ágyból.

- Nem, dehogy! Miket képzelsz te? Ez egy meghívó az ország legrangosabb kutatóintézetétől - válaszolta, mintha ez teljesen természetes lenne. - Mindjárt felolvasom.

Mr. Williams!

Ezúton szeretnénk önt meghívni, hogy részt vegyen egy olyan kutatómunkában, melynek célja nem kisebb, minthogy gyökereiben változtassa meg az emberek életét. A nemzet legnagyobb tudósai fognak összegyűlni, hogy tanulmányozhassák az emberi szervezet legréjtettebb titkait.

Megjelenésére feltétlenül számítunk. Ha esetleg más irányú elfoglaltsága miatt akadályoztatva lenne, kérjük, idejében jelezze, hogy a kísérletet későbbre halaszthassuk, mert az ön megjelenésének hiánya teljes mértékben kizárja munkánk folytatásának lehetőségét.

A meghívó tartalmazta még a helyet és időpontot, továbbá felsorolta a meghívott vendégek neveit.

Fred volt az egyetlen, akinek semmilyen titulus sem állt a neve előtt vagy után. Rajta kívül a legkisebb rangú meghívott is egyetemi docens volt, a többiek meg még ennél is hangzatosabb címekkel rendelkeztek, de ez egyáltalán nem befolyásolta Fred-et.

- Egy ilyen meghívást sértés lenne visszautasítani - mondta a felesége aki arra gondolt, hogy esetleg előléptetés és fizetésemelés is lesz a dologból.

- Tudom - válaszolta Fred. - Teljes mértékben tisztában vagyok majdani látogatásom jelentőségével. Ezt a meghívást semmiképpen sem utasíthatom vissza. Jelenleg még nem vagyok olyan helyzetben.

Kijelentésével ellentétben Fred Williams úgy érezte, nagyon fontos ember lett, hiszen csak kivételes személyeknek adatik meg, hogy az ország legrangosabb kutatóival, sebészeivel, tanáraival dolgozhasson együtt. De ő igen. Fred Williams nem akárkí! A legnagyobbaknak szükségük van rá, hiszen szó szerint megírták neki. Nélküle el sem tudják kezdeni a munkát. Az ő személye nélkülözhetetlen!

Fred annyira belelovalta magát a fennkölt gondolatokba, hogy teljesen elfeledkezett jelenlegi munkahelyéről.

- Egyenes út a karrier felé. A határ a csillagos ég! - kiáltotta feleségének, miközben átöltözött.

Mintha munkatársai is megváltoztak volna körülötte. Úgy tűnt, ő került az érdeklődés középpontjába, bár ezt ügyesen próbálták titkolni, pedig Fred észrevette, hogy főnöke mintha egy kicsit fejtegetett volt előtte, amikor meglátta őt belépni az irodába.

- Vennem kellene egy autót és néhány új ruhát - ábrándozott tovább az ebédnél. - Mégsem állhatok ilyen szakadtan tudóstársaim elé. Még azt hinnék, hogy rosszabb vagyok náluk. Pedig jól tudják, hogy ez nem így van. Nélkülem semmire sem mennek. Az ország legjobbjai nélkülem semmik. Apró porszemek. Majd én megmutatom nekik ki az, akinek esze is van.

Egyre jobban felpörgette magát.

Amikor végre elérkezett a várva-várt nap, Fred készen állt arra, hogy legjobb tudása szerint betölthesse kiemelkedő pozícióját. Vadonatúj új, részletre vásárolt autóval érkezett Bostonba. Szintén új, hófehér szmokingban lépett be az Edgar Hillary Kutatóintézet kapuján.

Örülök, hogy megérkezett - köszöntötte egy jóvágású fiatalember az előadóterem ajtajánál. - A nevem George Foulton. Mindenben a rendelkezésére állok, hogy a lehető legjobban felkészülhessen feladatára.

- Itt lesz az előadásom? - kérdezte Fred természetes felsőbbbséggel.

- Nem kell előadást tartania. Kérem, jöjjön velem. Azonnal indulnunk kell a laboratóriumba. Már egy órája csak önre várnak.

A laboratórium két részből állt. Mr. Foulton bevezette Fred-et az üvegfalal elválasztott részbe, ahol két fehérruhás ember állt. Az üvegfal másik oldalán feszült figyelemmel vártak a többi meghívott.

- Akkor kezdhetjük - hallatszott a fali hangszóróból. - Kérem, Mr. Williams, vetközzön le és feküdjön fel a műtőasztalra!

Ted Clever

Szemben, a metrónál

Diana Ridge kitöltötte a kávéját. Aznap szabadságon volt, de tudta, hogy nem lesz olyan lelkiállapotban, hogy akár egyetlen percet is pihenessen. Egy telefonhívást várt. A zsaroló hívását.

Valaki megtudta, hogy Diana évekkal azelőtt kicsempészett munkahelyéről néhány dokumentumot, s a bennük felvázolt készülék később orosz szabadalomként került vissza az Egyesült Államokba. Attól kezdve nem volt olyan hónap, hogy a zsaroló ne jelentkezett volna hallgatása áráért.

Kétezer dollárban állapodtak meg, de Dianának ez is túl nagy összeg volt. Az ipari kémkedést már régen abbahagyta, és a titkárnői fizetéséből élt.

Elvből utálta a zsarolót, aki mindig a legalkalmatlanabb időpontokban jelentkezett. Ráadásul időközben Diana házassága is tönkrement.

Megcsörrent a telefon.

- Diana Ridge - mondta kissé határozatlanul.

- Szia, itt Eric. Találkozhatnánk?

Diana férje volt az.

- Eric?! Megegyeztünk, hogy a válás kimondásáig nem találkozunk.

- Látni szeretnék. Talán még nem késő újrakezdeni.

- Nagyon szépen kérlek, ne hívj többé! Nem szeretném - válaszolta Diana, pedig legszívesebben zöld utat adott volna neki.

- Indulok hozzád. Jó? Együtt vacsorázhatnánk.

- Ne gyere! kiabálta a kagylóba Diana, és le is tette.

Ekkor már három hónapja külön éltek. Diana sohasem beszélt Eric-nek a múltján esett sötét foltról, ennélfogva a zsarolóról sem.

Ismét megcsörrent a telefon.

- Eltelt egy hónap, kisasszony. És a pénzem is elfogyott. Nélkülözni tudna kétezret? - kérdezte az elváltoztatott hang a vonal másik végén.

Most fizetek utoljára, bár eddig sem kellett volna fizetnem. Szerintem már el is évült az ügy.

- Cicuskám, az ipari kémkedés sohasem évül el. Mikor kapom meg a pénzt?

- Személyesen fogom átadni - mondta beletörődően Diana. - A lakásommal szemben, a metrónál.

- Miről fogom megismerni? - kérdezte a zsaroló.

- Majd én megismerem. Legyen a kezében egy csokor szegfű.

- Rendben. Egy óra múlva ott leszek.

Diana minden beszélgetésükkor úgy érezte, hogy ismeri a zsarolót. Eddig postai úton kellett elküldenie a pénzt, nagyon távoli, nem létező címekre. Most végre sikerült személyes találkozóra hívnia. Meg akart szabadulni a zsarolótól, és ehhez lépéselőnyre volt szüksége.

Nagyon szerette a szegfűt, de nem emiatt kérte éppen ezt a jelet.

Cigarettára gyújtott és felhívta régi, orosz összekötőjét, aki még mindig a városban élt.

- Igor? Itt Diana. Nagy bajban vagyok. Valaki tud az Ersey-tervekről. Felhívott, hogy fizessek neki, vagy nyilvánosságra hozza az ügyet. Mit tegyek?

- Semmit. Hol kellene találkoznod vele?

- Egy óra múlva a lakásom előtt, a metrónál.

- Hogy néz ki a fickó?

- Fogalmam sincs, de egy csokor szegfű lesz nála. Ez a jel. Tudsz segíteni?

- Természetesen. Te csak maradj otthon, és ne engedj be senkit. Majd én elintézem a dolgot.

Diana letette a kagylót. Bízott Igorban, megfogadta a tanács át, de a kíváncsiság is hajtotta. Szerette volna megtudni, hogy ki a zsaroló. Ezért amikor egy óra múlva meghallotta a mentő-autó szirénáját, lement a ház elé.

- Mi történt? - kérdezte az egyik rendőrt, aki megpróbálta távol tartani a bámészkodókat.

- Gázolás. Valaki elütötte a fickót, és továbbhajtott - válaszolta a rendőr közönyösen. - Mindennapos eset.

Diana átpillantott a rendőr válla felett. Eric feküdt a földön. Mellette szanaszét heverték az eltaposott szegfűszálak.

- Valami baj van, asszonyom? - kérdezte a rendőr.

Diana remegő lábbakkal ment fel a lakásba. Nem gondolta volna, hogy a férje volt a zsaroló. A zsarolót nem sajnálta, de a férjét igen. Azért voltak időnként jó napjaik is.

Megcsörrent a telefon.

- Talán Igor hív - gondolta.

Nem ő hívta. A zsaroló volt az. Elnézést kért, amiért késett néhány percet a találkozóról. A sok rendőr miatt nem mert a metró lejáratánál várakozni.

Ennek ellenére nagyon szerette volna megkapni a kétezzer dollárt...

Ted Clever

A nagymama

A nagymama, akiről a történet szól, épp olyan átlagos volt, mint a nagymamák általában. Ő is épp úgy kedveskedett unokájának mint a többi, minden délben főzött és mosta a jócskán elkoszolódott ruhákat. És mint a legtöbb nagymama, ő sem mondta soha azt unokájának, hogy nem ér rá vagy hogy nincs kedve valamihez. Mindig, mindenben az unoka kedvében akart járni, mert bár az unoka ekkor már túl volt a harmincon, még egyáltalán nem akart önálló lenni.

A helytelen életmód okozta szívpanaszai ellenére, Carlo továbbra is a külvárosi, füstös kis kocsmákban töltötte napjait s kora hajnalonként részegen, alkoholgőztől bűdösen tért nyugovóra a nagymama kissé már megkopott, de még biztos otthont jelentő, külvárosi házában.

Egyik este - a már bevált életforma szerint - ismét együtt kártyázgatott cimboráival, amikor az asztalnál ülők közül valaki felvetett egy ördögi tervet. Azt javasolta, hogy valamilyen módon forgassák ki vagyonából a nagymamát. Carlo-nak nem tetszett az ötlet. Bármennyire is züllött volt, a nagymamát mégis kedvelte. Semmi okot sem talált arra, hogy bármiféle kárt is okozzon a kedves öregasszonynak, aki szülei halála óta gondoskodott róla.

Csakhogy ezen az estén nagyon magas összeget kért kölcsön barátaitól, melyet néhány óra múlva el is veszített pókeren. És hát a kártyaadósság az becsületbeli ügy, amit arrafelé huszonnégy órán belül rendezni kellett.

Bárhogy könyörgött, nem kapott haladékat.

Útközben, hazafelé menet rémisztő gondolatok gyötörték, sőt a szíve is elkezdett rendetlenkedni. Bár kezelőorvosa már többször is felhívta a figyelmét arra, hogy a legkisebb izgalmi megterhelés is elég lehet ahhoz, hogy szíve végképp felmondja a szolgálatot, mégsem volt hajlandó változtatni életmódján.

Hogyan is tudna ő ilyen szívvel megölni valakit?

Amikor hazaért, a nagymama még ébren volt és egy távol élő rokonától kapott levelet olvasgatott. Carlo megpróbált a lehető leghamarabb elaludni, de sehogyan sem jött álom a szemére, hiszen másnap estig nagyon sok pénzt kellett előteremtenie. A bűnös gondolatok mint megannyi démoni sugallat, ott rajzoltak fejében. Úgy érezte, hogy belefog örülni, he nem tud kikeveredni az önmaga által felállított csapdából, és a rossz győzött. A részegség és a reményvesztettség érzete megtette hatását.

Már szürkés fénnel közeledett a hajnal, amikor halkan kinyitotta az ajtót, és a szemben lévő szobához osont. Óvatosan benyitott. A nagymama szobájában ekkor még sötét volt és csak a redőny résein átszűrődő, haldokló holdfény világította meg valamelyest az ágyban fekvő idős hölgyet. Carlo felemelt egy használaton kívüli kispárnát és a nagymama arcára szorította.

Az áldozat még csak meg sem mozdult, nem küzdött az életéért, ezért levette a párnát a nagymama arcáról. Nem tudta mennyi idő telhetett el a gyilkosság óta, de úgy érezte, mintha már órák óta állna az öreg, kissé nyikorgó ágy mellett.

- Milyen könnyű megölni valakit - suttozta a sötétben és egyébként beteg szíve most olyan egyenletesen működött, mintha semmi sem történt volna.

Visszament szobájába, lefeküdt, és néhány perc múlva már aludt is.

Reggel felszabadultan ébredt. Mosolyogva nézte meg a nagymamát és miután látta, hogy semmi sem változott hajnal óta, hozzáfogott a szoba átkutatásához.

Amikor megtalálta a díszes kis pénztartó dobozt, nagyot csalódott. Mindössze néhány kisebb címletű bankjegyet talált benne. Még egyszer átkutatta a szobát, de nem talált több pénzt. Mégsem keseredett el mert tudta, hogy a nagymama már évekkal azelőtt megírta végrendeletét, melyben sok pénzt hagyott rá.

Helyreállította a rendet és értesítette a nagymama háziorvosát, akinek megérkezésekor azt hazudta, hogy reggel, amikor felébredt, már úgy talált rá a holttestre.

- Hát sajnos itt már semmit sem tehetünk - állapította meg fejcsóválva a család idősödő, hűséges doktora.

- Meghalt? - kérdezte döbbenten Carlo. - Mi történt vele?

- Hát ugye az ember öregszik, a szervezet gyengül. Mi is így járunk, ha egyáltalán elérhetjük ezt a szép kort - elmélkedett az orvos elmerengve. - Kiállítom a halotti bizonyítványt, többet itt már úgysem tehetek.

Nagy kő esett le Carlo szívéből. A halotti bizonyítványban a halál okaként végelgyengülés szerepelt. Nem ő gyilkolta meg a nagymamát. Amikor a fejére szorította a párnát, már halott volt.

Déltájban elment kedvenc kocsmájába, ahol bejelentette barátainak a nagymama halálát. Így sikerült elérnie, hogy haladékat kapjon, míg hozzájuthat örökségéhez.

...

A végrendelet felolvasására a nagymama lakásában került sor, egy kissé már kopaszodó, jovialis arcú ügyvéd és két tanú jelenlétében.

Carlo jól számított. A nagymama rendelkezett néhány régi részvénnel, melyek az idő múlásával már elég sokat értek ahhoz, hogy segítségükkel megoldhassa problémáját.

A nagymama két részre osztotta vagyonát. Egyik fele, mely már önmagában is jelentős összegnek számított, Carlo birtokába került, a másik fele egy - a nagymamáéhoz hasonló nevű - távol élő rokont illetett meg.

Ez a kis módosítás egyáltalán nem érdekelte Carlo-t, csak az adósságait szeretne volna a lehető legrövidebb úton elrendezni.

- Mondja, ügyvéd úr, mikor juthatnék hozzá az engem megillető értékpapírokhoz? - kérdezte határozatlanul.

- Hamarosan uram, csak még várunk valakit - válaszolta az ügyvéd monoton, komor hangján.
- Önnek valószínűleg nagy meglepetés lesz ismét találkozni valakivel, akit régen még nagyon szeretett.

Nem telt el negyedóra és valaki kopogtatott a bejárati ajtón. Carlo azonnal ment is ajtót nyitni.

Amikor az ajtót kinyitotta, szemei tágra nyíltak a rémülettől.

- Neeem! - ordította és az ebben a pillanatban megállt szívéhez kapott. Azonnal meghalt.

Az ajtóban álló idős hölgy a nagymama távolélő nővére volt, aki a nagymama által előző éjszaka olvasott levélben jelezte érkezését. Annyira hasonlított Carlo nagymamájára, hogy egyetlen pillantás is elég volt ahhoz, hogy ne tudja elviselni a megrázkódtatást. Talán azt hitte, a nagymama tért vissza a halálból, hogy megbüntesse cselekedetéért.

Ted Clever

Pumpa doboza

Mi csak úgy neveztük: Pumpa. Valamikor nagyon intelligens ember lehetett, de ekkorra már csak egy - a társadalom által eltaposott és megvetett - roncs volt. Önhibáján kívül került ebbe a helyzetbe, ezért akibe egy cseppnyi jóérzés is szorult, segítette őt, a külvárosi igazi nagy egyéniségét, hogy ne kelljen hiányt látnia a mindennapok alkohollal dúsított zűrzavarában, és bármilyen szegénynek is láttuk őt a modern kor túl magasra emelt mércéje elkoszolódott, hamis képet adó üvegén keresztül, rendkívüli módon sikerült megőriznie önérzetét.

Olyannyira tudott azonosulni az emberek gondolatvilágával, hogy valamikor (néha úgy érzem, mintha a végtelen idő kezdetén lett volna) ivott egy pohár zavaros lötytyöt az Íróklubban és azóta minden nap eljött, hogy hihetetlen, de nagyon érdekes soha meg nem történt élményeit elmesélje az egybegyűlteknél. Ám legérdekesebb történetét mégsem ő találta ki, hanem a nagybetűs élet, mely időnként képes a legagyafűrtabb író által életre keltett fantasztikus helyzeteket is felülmúlni.

Mint minden ilyen esemény, ez is egy viharos, esős éjszakán kezdődött. A város felett uralkodó toronyóra még csak éppen elütötte a tizenhármát, amikor Pumpa egy hatalmas felfedezést tett az egyik (a túlságosan bigott, kissé mégis hétköznapi emberek által többnyire csak szeméttárolónak nevezett) kincsesbányában. Az egyébként tényleg csak szemetet tartalmazó konténer alján egy nagyon régi, talán csak tévedésből kidobott fémdoboz hevert. Alig lehetett észrevenni a koszos rongyok és háztartási hulladékok között. De Pumpának jó szeme volt a tudatos szelekcióhoz. Azonnal felismerte a dobozban rejlő lehetőségeket, és nem vette ki csak úgy egyszerűen, mintha egy üres üveget talált volna, hanem előbb óvatosan körülnézett, hogy akad-e egy esetleges (nem kívánt) szemtanú, aki elorozhatná az értékes zsákmányt.

Nem a doboz volt a lényeg, bár látszatra sem volt teljesen értéktelen. Szép, festett doboz volt, egy kicsinyke lakattal az oldalán, épp úgy, mint azokon a finom női kezek által könnyedén lezárható tároló-alkalmatosságokon, melyekben még régebben az ékszereket, és a féltékeny természetű férjek elől elrejtteni kívánt szerelmes leveleket tartották.

A lehetséges tartalom volt a lényeges, hiszen a doboz bármit is rejthetett, az csakis valami nagyon értékes dolog lehetett, különben nem lett volna lelakatozva.

Hiába is próbálnám elmagyarázni olvasóimnak Pumpa gondolkodásmódját, a megértéshez amúgy is elég csak annyit tudni, hogy főhősünk akár az életére is megmért volna esküdni, hogy azon az éjszakán (a tizenhárom harangütés után!) felbecsülhetetlen kincs birtokába jutott.

Amint birtokba vette a dobozt fejéhez emelte, és szakértő mozdulatokkal egy kissé megrázta. Nem nagyon, hanem kellő szakértelemmel, ahogyan a kisgyerekek hallgatják meg a gyufásdobozba zárt méhecske zümmögését.

Pumpának igaza volt. A dobozból apró, surranó neszek jelezték, hogy a zsákmány semmiképp sem nevezhető üresnek, és Pumpának volt annyi esze, hogy ne nyissa ki a dobozt, hiszen akkor rögtön megláthatná a tartalmát, és ő ezt egyáltalán nem akarta.

Pumpa életében nem igazán voltak ünnepélyes alkalmak, de ez akkor nem igazán számított. Rongyos kabátja alá rejtette a kopott festésű, de még díszesnek nevezhető dobozt és úgy döntött, hogy semmi értelme a további keresgélésnek. Ilyen kincset nem lehet találni minden konténerben.

Ünnepélyes alkalom híján, elindult, hogy megfelelő kereteket teremtsen a doboz kinyitásához. Később hallottam, hogy először az Íróklubba akart betérni, de az akkor már zárva volt, ezért az egyik sötét sikátoron keresztül hazaindult, hogy az előző napi italmaradékát elfogyasztva adjon nyomatékot a nagy eseménynek.

Egy kicsiny kamrában lakott a külváros mélyén, nem messze a híres (inkább: hírhedt!) Winsgate-szállótól, ahol a messzi idegenből véletlenül hazatévedt Haditengerészeti alkalmazottak éltek megszokott, természetesen egyáltalán nem nevezhető hétvégi életüket, s mert Pumpa nem tartozott a tivornyázók közé, nem szerette a felesleges fényeket, ezért messzire elkerülte a bizzar, vörös fényben úszó, kétes erkölcsű hajadonokat ábrázoló cégtáblákat.

Ezen az éjszakán azért egy kicsit minden más volt. A dobozból mintha hangok áradtak volna ki, és egyre csak olyan dolgokat suttoztak volna Pumpa fülébe, melyekre ő még csak gondolni sem szokott. Engedett a csábításnak. Újonnan szerzett kincsével a kabátja alatt betért az egyik kis kocsmába, mely a törzsvendégek kíváncsiáihoz igazodva a nap huszonnégy órájában nyitva tartott.

Pumpának nem kellett sokat innia ahhoz, hogy ne tudjon ellenállni a kísértésnek, és ne nyissa ki a dobozt. A kocsmá egyetlen, koszos, matrózürüléktől bűzlő mellékhelyiségében nyitotta fel. Előtte még egyszer megrázta, hogy ellenőrizze tartalmát, s miután mindent rendben talált, zsebkésével lefeszítette róla a lakatot.

Nagyon meglepődött, amikor a doboz fedelét felnyitva semmit sem talált benne. Pedig a doboz nem volt üres egészen addig a pillanatig, míg fel nem nyitotta. De nem maradt ideje elgondolkodni a dolgon, mert az ajtó egy hatalmas rúgástól becsapódott és a rémült Pumpa szembe találta magát két megtermett matrózzal, akik fennhangon követelték tőle a doboz átadását.

Nem hagytak időt a magyarázkodásra. Egyikük egy hosszú pengéjű késsel hasbaszúrta Pumpát, a külváros egyetlen, igazi nagy egyéniségét.

Pumpa nem halt meg azonnal. Bal kezével kiömlő vérének próbálta útját állni, jobbjaival pedig a doboz fedelét akarta visszacsukni. Ő már megértette, de késő volt, hogy bármit is tehessen ellene. A szemeire gyorsan leereszkedő fekete köd örökre lezárta előle a kilátást a fényűző pompával álcázott, mocsokban fetregő világra.

Gyilkosa kitepte kezéből a dobozt, de amikor meglátta, hogy üres, kihajította az ablakon.

Reggel lett, mire a doboz ismét gazdára lelt. Az egyik - akkortájt nagyon közkedveltnek számító - narkónepper találta meg, és belsejét hamar ki is bélelte a drága halált tartalmazó apró zacskókkal. S talán csak a véletlen műve volt, hogy aznap egyetlen grammot sem tudott már árusítani a díszes doboz tartalmából, mert egy előre be nem tervezett közelharc során, melyet a rend éber őreivel vívott az egyik félreeső útszakasz mentén, életét vesztette, és a doboz bűnjelként az egyik rendőrségi raktárba került.

Csak hosszú hónapok múltán jutott vissza a doboz eredeti rendeltetési helyére, a szeméttelre, ahol később egy kislány akadt rá.

Teljesen ártalmas kislány volt. Olyan, kinek gondolatait még nem fertőzte meg a modern civilizációnak nevezett szennyes életforma, hanem csak egyszerű emberi mivoltában élte monoton életét a szeméttel szélén, ahová a manapság oly divatos nyugati üzletpolitika taszította népes családját.

Felvette a dobozt és beletette az előzőleg szedett, csokorba kötött vadvirágokat. Valamivel odébb, egy hatalmas gödör tátongett, hogy magába ölelje a világ által létrehozott szemetet. A kislány beledobta a dobozt, és kicsiny lábaival egy kis szeméttel elegyített földet is rúgott rá.

Később sírt egy keveset.

A vadvirágokat siratta.

Fekete József

A Párduc

1.

A Párduc egy profi bérgyilkos volt. Senki sem ismerte módszereit, esetleges társait, de legendák keringtek róla, hogy bárkit megtud ölni úgy, hogy még csak nem is tartózkodik a helyszínen. Az FBI nem hitt a legendáknak, de ennek ellenére sem tudtak soha, egyetlen gyilkosságot sem rábizonyítani.

Azon az estén egy népszerű ember meggyilkolása volt a feladat. Az illető egykor a Nagytiszteletű Szindikátus pénztárosa volt s mint az ilyenek, elegendő adat birtokában volt ahhoz, hogy lebuktassa az egész bűnszövetkezetet. Az FBI embereinek sikerült valahogyan becserkészni a fickót és ő hajlandó volt üzletet kötni a legfőbb Ügyészséggel.

Ezt a koronatanúnak ígérkező urat egy lepusztult, kuplerájból szállodává átalakított épületben őrizték és a legnagyobb titkolódzás ellenére is szinte mindenki, akit érdekelt, tudta, hol vannak.

A Párducnak nem volt nehéz dolga. Elhelyezkedett a szemben lévő épület tetején, összeszerelte fegyverét, belenézett távcsövébe és leült az egyik kémény tövébe.

Elővett egy könyvet és olvasni kezdett.

2.

Az egyik, kissé elhagyatottnak tűnő kocsmában a csapos a kötényébe törölte söről nedves kezeit.

- Ritkán jársz ide. Vidéken dolgozol? - kérdezte, amikor már elég száraznak érezte mindkét kezét.

- Nem, dehogy. Még nem találtam olyan munkát, ami nekem is tetszene - válaszolta a Párduc és lenyalt egy kevés habot a korsó pereméről. - Semmittevő vagyok.

Még váltott néhány szót a csapossal, megitta a sört és elment a legközelebbi moziba. Vett két jegyet a nyolcórás filmre, azután kiment a mozi elé.

- Elnézést a zavarásért. Két jegyem van erre a filmre, de mint láthatja, egyedül vagyok - szólította meg a popcorn-árus lányt. - Nem jönne be velem megnézni a filmet?

- Köszönöm a meghívást, de a film végéig nem mehetek el innen - válaszolta illedelmesen a lány és bocsánatkérően nézett a Párducra.

Egyedül nézte végig a filmet.

3.

Eközben teljesen besötétedett. A Párduc becsukta a könyvet. Felállt, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait és visszament a falhoz. Lehajolt távcsöves puskájáért, beállította az irányzékot és a szemben lévő szálloda egyik ablakára irányította. Természetesen be voltak húzva a függönyök, de a Párducnak ez nem jelentett akadályt. Kitámasztotta a fegyvert és sporttáskájából kivett egy infraszemüveget. A legkisebbre állította a foton-sokszorozót és ismét a puskához hajolt.

Először a szobát megvilágító lámpa villanykörtejét lőtte ki és abban a pillanatban, amikor kialudt a fény, sorban, balról jobbra haladva mindenkit, aki a szobában tartózkodott. Majd erősebbre állította az infraszeműveget és mikor meggyőződött róla, hogy már senki sem él, szétszedte fegyverét, bepakolta a táskába és hazament.

4.

Fél tíz után néhány perccel lett vége a filmnek. A Párduc még beszélgetett egy kis ideig az eladólánnyal, azután betért egy közeli bárba. Nem rendelt semmit, csak megkérdezte az egyik felszolgálótól a pontos időt és már indult is haza.

5.

A postás reggel egy vastag borítékot nyújtott át a Párducnak. Ő ledobta az asztalra és visszafeküdt az ágyra. Nem volt kedve felkelni.

Két óra múlva megcsörrent a telefon. A Párduc felvette, de nem szólt bele.

- Én vagyok az - hallatszott a kagylóból. - A pénz felét hagyd az asztalon és repülj el a tizenegyes géppel Toronto-ba. Ott találkozunk. Nagyon fontos, hogy egyenesen a reptérre menj. Az FBI végig a nyomodban lesz, de ez ne zavarjon. Ha megérkeztél, vedd ki egy szobát és hagyd a címet a Flamingo-ban.

- Mikor induljak?

- Most azonnal. Én a Fifth Avenue-n megyek, te az ellenkező irányba indulj el!

- Egy kicsit hiányzol. Szeretnék néha látni.

- Ez most egy ideig most megint lehetetlen. Talán egy év múlva - mondta a Párduc és nagyot sóhajtott.

Ekkor már második éve nem láthatta ikertestvérét.

Ted Clever

Ragyogó napfény

Gilbert Dupont kilépett a fegyház kapuján. Szabad volt. A tüdejébe hatoló friss levegő és a ragyogó napfény elbódította. Rosszul lett. Tizenöt év nagyon hosszú idő és ezalatt Gilbert teljesen elszokott a fénytől és a virágillattól. S mindez most olyan elemi erővel tört rá, hogy néhány percet a falnak dőlve kellett eltöltenie.

Amint kissé jobban lett, elindult a Fifth Avenue felé. Lassú léptekkel, kopott bőröndjével kezében lépett be Sammy bárjába. Talán ez volt az egyetlen hely a városban, ahol semmi sem változott az eltelt tizenöt év alatt.

- Hogy vagy, Sammy? - kérdezte Gilbert a már jócskán kopaszodó tulajdonostól.

- Csak nem te vagy az, Gil? Mi a fene, már ki is szabadultál? Mire hívhatlak meg? Ez hihetetlen! - álmélkodott Sammy, miközben kitöltötte Gilbert poharába a még a prohibíció idejéről nyakán maradt kétes tisztaságú folyadékot.

- Nem ünnepelni jöttem. Lucky-t keresem - mondta határozottan Gilbert.

- Még mindig ugyanott lakik - válaszolta Sammy. - Már mész is?

- Igen. Köszönöm az italt.

- De hát meg sem ittad! - szólt utána Sammy, de ekkorra Gilbert már az utcán volt.

Sokáig barangolt a szűk sikátorok között, mire ráakadt a romos, négyszintes házra. Bőröndjét behajította az egyik szeméttároló mögé, és becsengetett az egyik földszinti lakásba.

- Ki az? - hallatszott egy rekedt hang a repedezett ajtó mögül.

- Gilbert Dupont. Engedj be!

- Mi a fene?! Gil! Gyere be! - invitálta a Lucky névre hallgató borostás arcú, nagydarab fickó.

- Munkáról van szó. Még ma meg kell csinálni. Segítesz?

- Rendben van, megoldjuk. Foglalj helyet! Iszol egy kávét?

- Nem - válaszolta Gilbert. - Inkább ülj le te is. Elmondom a tervet.

Megvárta míg Lucky is elhelyezkedett az egyik rozoga fotelban, majd elkezdte felvázolni az évtized legnagyobb gyémántrablásának tűnő terv részleteit.

- Ma este szépen felöltözzöl. Felhívod telefonon a Hermann's ékszerboltot és a tulajdonost kéred a telefonhoz. Azt mondd neki, hogy egy nagy értékű briliánt szeretnél vásárolni tőle. Az öreg meg fog bolondulni az izgalomtól. Csak az a fontos, hogy legalább öt percig elvond a figyelmét. Ha letelt az idő, közlöd vele, hogy a továbbiakban személyesen fogsz tárgyalni vele. Gyorsan elmész az üzletbe, megnézed az árut, majd gondolkodási időt kérsz. Kisétálsz az üzletből és nyugodt léptekkel a hátsó ajtóhoz sétálsz. Ott egy nő átadja neked a bőröndöt, amit elhozol ide. A többit majd megfogjuk beszélni.

Még megegyeztek néhány apróbb részletben, majd Gilbert elhagyta a lakást. Egyenesen a feleségéhez ment.

- Menni fog a dolog? - kérdezte, amint a nő ajtót nyitott neki.

- Minden rendben lesz. Amint kimegy az öreg, bepakolom az ékszereket a bőröndbe. Már tegnap bevittem az irodába.

- Jó. Még van egy kis időnk. Nagy szerencse, hogy még mindig ott dolgozol. Hamarosan mehetünk Floridába. Soha többé nem jövünk vissza ide.

- És mi lesz Lucky-val? - kérdezte a nő.

- Útközben megszabadulunk tőle. Semmi szükség rá. Majd én elintézem.

Mire beesteledett, Gilbert már a vasútállomáson volt, és kezében egy napilappal figyelte a vonatra felszállókat.

Nem kellett sokat várnia. Hamarosan megérkezett Lucky, egy hatalmas bőrönddel. Óvatosan settenkedett az egyik vonat felé és amikor úgy gondolta, hogy senki sem látja, felszállt az egyik másodosztályú kocsira.

Amint eltűnt, Gilbert utána ment és egy kocsival előrébb szállt fel.

A vonat hamarosan elindult. Bár már sötét volt, a világítást még egyik kocsiban sem kapcsolták fel.

Gilbert megkereste Lucky-t.

- Nem így volt megbeszélve, öregfiú! Arról volt szó, hogy a lakásodon találkozunk - szólította meg, amikor ráakadt.

- Honnan tudad, hogy itt leszek? - kérdezte tágranyílt szemekkel, megijedve, a bőröndöt magához szorítva Lucky.

- Mindig tudtam, hogy egy szemét alak vagy. Ezért választottalak éppen téged erre a feladatra. Ha egy kicsivel is több eszed lenne, nem így csináltad volna - válaszolta Gilbert és elővett egy rugós kést.

Azon a kocsin csak ők ketten voltak, ezért senki sem hallhatta Lucky üvöltését.

Gilbert magához vette a bőröndöt és átment egy másik kocsiba. Egy idős házaspárral szemben leült és a bőröndöt feltette a csomagtartóra. Nyugodtan gyújtott rá egy cigarettára. Nem kellett attól tartania, hogy valaki esetleg megtalálja Lucky-t. Ő már nem volt a vonaton. Menetközben szállt ki, egy késsel a hasában.

A következő állomáson, leszálláskor történt meg a baj. Gilbert nem tudta, hogy az idős házaspár egy ugyanolyan, akkor nagyon divatos bőröndöt tartott a csomagtartón, amilyen nála is volt. Az idős hölgy azt állította, hogy a Gilbert-nél található bőrönd az övé. Addig kiáltozott, míg megjelent a kalauz.

Mivel már a kocsi ajtajánál álltak, az összesereglett emberek is jól láthatták, amint kapkodás közben a kérdéses bőrönd kinyílt és tartalma a peronra ömlött.

Láthatták a majdnem tízkilónyi gyémántot és egy véres vascsövet, amivel Lucky a bőrönd átvételekor leütötte Gilbert feleségét. S a rengeteg gyémánt egészen addig csillogott a ragyogó napfényben, míg a rendőrök el nem vitték a megbilincselte Gilbert-et.

Ted Clever

Sírig tartó gyűlölet

Éppoly fagyos, hideg téli nap volt, mint amilyenek mindig is lenni szoktak a jó öreg Albionban. A szokásos reggeli kávémát iszogattam, amikor riasztották a csoportot. Elbúcsúztam kihülésre ítélt kávémtól és beugrottam a szolgálati gépkocsimba.

Egy magas dombon, öreg fákkal körülvéve állt a Viktória-korabeli kastély. A fal, mely legalább három méter magas lehetett, úgy karolta át a hatalmas udvart, mintha még mindig védelmeznie kellene a betolakodó vikingektől. Amint beléptem a kovácsoltvas kapun, igen-csak meglepődtem, mert elképzeléseimmel ellentétben népes csoport fogadott. Már mindenki a helyszínen volt, akinek semmi keresnivalója sem lett volna ott, a szakszerűen, de talán kissé magasra akasztott férfi alatt.

A fa ága, melyen az áldozat lógott, éppoly magas volt, mint a pár lépéssel mellette húzódó kőfal.

Még csak feltevésem sem lehetett arról, miként kerülhetett fel oda az igencsak korosodó öregúr, mert a fa törzsén egyetlen ág sem volt egészen odáig, melyen éppen himbálózott.

- Volt itt valamilyen létra vagy hasonló eszköz, amin felmehetett odáig? - kérdeztem az egyik feleslegesen sétálgató rendőrtől.

- Honnan tudjam? - kérdezett vissza és tovább sétált, még mindig értelmetlenül.

- Nem volt itt semmi. Szerintem nem öngyilkosság volt - súgta hátulról egy, az előbbinél kissé értelmesebb képű rendőr.

- Valami mást találtak?

- Igen. Valaki nemrégiben tüzet gyújtott az áldozat lábaitól majdnem egy méternyire. Talán épp az akasztás előtt.

- És mi ez a megfagyott pocsolya a fa mellett? - kérdeztem.

- Még nem tudjuk biztosan, de nagyon valószínű, hogy nem a hóolvadáستól van. Ahhoz még nagyon hideg a levegő - válaszolta és ő is sétálgatni kezdett. Mivel más értelmes ember nem akadt a közelemben, visszakocsiztam az irodába.

Bent megtudtam, hogy a szakácsnő talált rá alig egy órával azelőtt, hogy a helyszínre indultam.

Mivel még eléggé kevesen voltunk az irodában, nekikezdtam a már kihűlt kávénak, de most sem sikerült meginnom.

- Figyelj csak, Larry! Találtunk valami érdekeset. Sir Cleventon-nak van egy nővére, akinek lehetett indítéka felhúzni az öreget. Már évtizedek óta haragban voltak egymással, soha egyetlen pennyvel sem támogatta az öreg, pedig lett volna miből. Inkább zavaros pénzügyi tranzakciókba fektette a pénzét, minthogy bármit is adnia kelljen nyomorgó testvérének - mondta el egy szuszra Manetti.

- Ki az a Cleventon? - kérdeztem.

- Az áldozat.

Behozattuk a szóban forgó hölgyet. Azt állította, hogy a gyilkosság idején valahol Londonban volt, bár egyetlen tanút sem tudott megemlíteni, aki emlékezett volna ottlétére. Elismerte, hogy lett volna oka megölni a Sir-t, de nem tette meg. Ennek ellenére a városi ügyész elrendelte letartóztatását.

Miután elvitték a hölgyet, még sokáig törtem a fejem, hogy miként kerülhetett az öregúr majdnem három méter magasra, miért kellett mellette tüzet gyújtani és többliternyi vizet szétlocsolni körülötte.

Hetek teltek el az esemény óta, de semmi előrehaladás sem történt az ügy kapcsán. Cleventon nővére még mindig tagadott, s mi egy egészen másik ügyön kezdtünk el dolgozni.

Egyik este, amikor sikerült elővennem az egyik iratszekrény mögött rejtegetett whiskymet, a hűtőszekrényhez mentem, hogy jeget keressek hozzá. Természetesen egyetlen darab volt csak benne. A többi valószínűleg az általam rejtegetett italhoz fogyasztotta el egy élelmes detektív. Kivettem az árva jégkockát és megpróbáltam eljutni vele a pohárig. Nem sikerült. A cseles kis jégkocka kiugrott ujjaim közül és egy jól irányzott csúszással bevette magát az igencsak túlfűtött kályha alá.

Mivel ez volt az egyetlen darab, expedíciót szerveztem megmentésére ami abból állt, hogy lehajoltam, majd le is feküdtem a földre, hogy elérhessem.

De azután meggondoltam magam. Inkább végignéztam, amint a jégkocka egy kicsinyke tócsát hagyva maga után, elolvadt. Már nem sajnáltam, hogy nélküle kellett meginnom a kellemesen füstös italt.

Előkerestem a Cleventon-kastély udvarán készült fényképeket, majd felkaptam a telefonkagylót, felhívtam a Londoni tőzsdét és az ügyességet.

- Hello Charles! Larry vagyok. Nálatok van még Miss Cleventon? Ha igen, engedjétek el. Szerintem ártatlan. Öngyilkosság volt.

- Honnan veszed ezt, Larry? Van valami bizonyítékod?

- Van - válaszoltam és hosszas fejtegetésbe kezdtem, hogyan is történhetett a rejtélyes öngyilkosság.

Beszéltem neki a jégtömről, melyre felállva felakasztotta magát Sir Cleventon miután megtudta, hogy minden forgótőkéjét elvesztette a tőzsdén, és a tűzrakásról, mely elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy elolvassza a jeget.

Sir Cleventon öngyilkos lett de még akkor is az vezérelte, hogy a lehető legnagyobb bajba sodorja testvérét.

Larry Sharandon

Suzanne nem hazudik

Suzanne rendes, szófogadó kislány - magyarázta édesanyja az új bébiszitternek. - Csak két órányit kellene vele maradnia, míg vissza nem érkezünk a színházból.

- Rendben van, asszonyom. Meglátja, nem lesz semmi baj - válaszolta az iskolai szünidőben keresni vágyó diáklány.

A szülők elmentek. Csak ketten maradtak. Suzanne és a diáklány.

- Légy jó kislány és foglald el magad. Semmi kedvem sincs egy ilyen kis pisist dajkálni - mondta lekezelően a diáklány, majd leült a telefon mellé.

Suzanne még állt ott egy kis ideig, azután megpróbálta elfoglalni magát valami hasznos dologgal, de ekkor megszólalt a bejárati ajtó csengője. Suzanne azonnal felszaladt a lépcsőfordulóig és onnan figyelte, amint belépett a házba a bébiszitter barátja. Láta, hogyan ugrottak egymás nyakába, s hogyan vonszolták be egymást a szülei hálósobájába.

- Ezek most itt fognak szeretkezni? - kérdezte önmagától. - Ezt nem szabad csinálni. Valamit tennem kell.

Belesett a hálósoba kissé nyitva maradt ajtaján. Addigra már teljesen összevult tapadva a szerelmes pár.

- Nem lesz ez így jó - gondolta Suzanne. - Suzanne rendes lány, tudja, hogy nem szabad ilyet csinálni.

Lement a pincébe és egy lécdarabbal kitörte az egyik ablakot, felrúgott néhány üveget és maga mögött minden ajtót nyitva hagyva felment a konyhába.

A konyhai telefonkészülékről felhívta a rendőrséget és bejelentette, hogy betörő van a házukban. A késtartóból kivette a leghosszabb kést, és benyitott a hálósobába.

- Valaki betört hozzánk - mondta a szétugró párnak.

- Mikor? - kérdezte a bébiszitter.

- Az előbb, csak ti nem hallottátok az üvegcsörömpölést. Valaki bejött a házba. Az emeleten van.

- Dan, megnéznéd? Addig én kihívom a rendőrséget - mondta a lány és már tárcsázott is.

- Maradj itt, amíg körülnézek! Elkapom a fickót, mire kijönnek a rendőrök - mondta a fiú Suzanne-nak.

Amint a fiú eltűnt a lépcsőfordulóban, Suzanne a lány mögé lépett, aki éppen az adatait diktálta a telefonba, így nem vehette észre, amint Suzanne kezében megvillant a konyhakés pengéje.

Felemelte a kést és lesújtott vele. Egyetlen szúrás elég volt. A lány vörös vért permetezve szét a szobában, azonnal meghalt. Eközben a fiú is visszaérkezett az emeletről.

- Mi a francot csináltál?! - ordította és Suzanne felé lépett.

Suzanne nem válaszolt. Az ajtóhoz ment és onnan figyelte, amint a fiú megpróbálta kihúzni a még mindig a lány hátában álló kést.

Amikor hosszas erőlködés után végre sikerült, Suzanne felszaladt az emeletre és kirángatta a szekrények fiókjait. Épp a porcelán vázákat csapkodta a földhöz, amikor a rendőrök betörték a bejárat ajtót.

- Segítség! Meg akar ölni! - kiáltotta és leszaladt a lépcsőn.

Ekkor lépett ki a fiú a hálósobából, kezében a véres késsel.

- Ne mozduljon! Le van tartóztatva! Dobja el a kést és tegye a kezeit a tarkójára! - kiáltotta az egyik rendőr és szolgálati fegyverét a fiúra szegezte. A többi egyenruhás követte a példáját. Az önhibáján kívül különös helyzetbe került fiú nagyon megijedt a rászegezett fegyverektől. Eldobta a kést, és megadta magát.

A házat előzőnlőtték a rendőrök. Suzanne megrettenve állt a lépcsőfordulóban. Ebben a pillanatban nagyon ártatlannak, törékenynek látszott.

- Eltudná mondani, hogy mi történt? - kérdezte Suzanne-t az egyik őrmester.

- Megölte a bétisittert, azután megerőszakolta. Rettenetes volt látni! Azt mondta, hogy végig kell néznem! - mondta Suzanne és sírva fakadt.

Mire megérkeztek a szülei, a helyszínelők már végeztek.

- Jó estét kívánok! - köszöntötte őket az őrmester. - Egy fickó betört ide a pinceablakon keresztül, mindent összeforgatott az emeleten, megölte a bétisittert és kényszerítette Suzanne-t, hogy végignézze, amint megerőszakolja áldozatát. A kislány telefonált először, nem sokkal később a bétisitter, de már későn érkeztünk. Még néhány perc és őt is megölte volna. Épp az emeletre indult a kislány után, amikor elkaptuk a rohadékot.

- Kicsi Suzanne! Milyen rettenetes lehetett! - szörnyülködött az édesanyja és átkarolta az ijedtnék látszó kislányt.

- Ugyanezt mondtam én is - kontrázott rá az őrmester és kiment a bejárat elé az édesapával.

- Nagyon aranyos kislány - állapította meg.

- Igen. Soha, semmi baj sincs vele. Nagyon kedves, aranyos kislány. És sohasem hazudik.

Ted Clever

A nagy üzlet

Az üzlet egyre kevesebbet hozott. Ekkor döntöttünk úgy, hogy egy kissé elhajlunk a kevésbé tisztességes megoldások felé. Több lehetőséget is átgondoltunk, de egy kivétellel mindet elvetettük mert nem tudhattuk, hogy a rendőrség valamilyen módon nem szerez-e tudomást elképzelésünkről. Nem szerettük volna, ha idő előtt közbelépnek, mert a rend buzgó őrei teljesen megghiúsíthatták volna számításainkat.

Gyorsan kellett cselekednünk, ezért mindent egy lapra, azaz egy napra tettünk fel. Azt terveztük, hogy egyszerre fogjuk értékesíteni a teljes árukészletet. Tudtuk, ha egyetlen nap alatt eladjuk az egészet, hosszú ideig nem lesz anyagi problémánk, és a célnak szentesítenie kellett az eszközt még akkor is, ha emiatt sokan ráfizetnek.

Amikor végeztünk a terv egyeztetésével, kimentünk a telephelyre. Minden a helyén volt, már csak el kellett adni az egyébként nagyon nehezen értékesíthető árucikkeket.

Beültünk az autómbe és egyenesen Sammy bárjához hajtottunk. Épp úgy nézhettünk ki, mint két kiöregedett narkónepper, de tervünk végrehajtásához ez elengedhetetlen volt.

Amikor beléptünk a füstös, zajos ivóba már tudtam, hogy a helyszín ideális az adásvételhez. Amíg üzlettársam megpróbált szabad asztalt keresni, én elmentem a pulthoz telefonálni.

Még az első korsó sörünket sem ittuk meg, amikor megérkezett, akit felhívtam.

- Hol van az anyag? - kérdezte, még mielőtt leült volna.

- Ne ilyen hangosan! - szóltam rá azonnal. - A nyakunkra hozod a rendőrséget! Még csak az kellene, hogy valaki meghallja...

- Hol az anyag? - kérdezte ismét, kicsivel halkabban.

- A Walker-autótelepen. Tudod, ahol azt a sok roncsot árulják. Az egyik autó csomagtartójában - válaszoltam.

- De melyikben?

Körülnéztem. Senki sem figyelt ránk.

- Most kimegyek a mosdóba. Egy kis idő múlva gyere utánam és majd ott megbeszéljük. Ez nem tartozik másokra - mondtam neki sejtelmesen.

Felálltam és kimentem. Mire beértem az ajtón, már meg is érkezett.

- Követett valaki? - kérdeztem azonnal.

- Fogalmam sincs. Az egész bár tele van emberekkel. Hogyan vehetném észre, hogy követett-e valaki! - válaszolta mérgesen.

- Holnap délután menj ki a Walker-telepre. Van ott egy nagyon lerobbant Impala. Megveszed az autót és átviszed Mexikóba. A határnál várni fog valaki. Kiveszed az anyagot a csomagtartóból és átadod neki. Ő kifizeti a pénzt, azután visszajössz. Érted?

- Mennyit fog fizetni?

- Kétmillió dollárt.

- Mit kell csinálnom, hogy a Walker-telepen felismerjenek?

- Van egy jel. Az eladó tudni fogja. Arról fog megismerni, hogy az autót a ráírt ár kétszerezésért fogod megvenni. Egyszerűen csak odamész és kifizeted neki a dupla árat, és már viheted is. Ha visszajöttél, odaadom a különbözetet.

- Rendben, akkor holnap. Melyik Impalát vigyem el?

- Texas-i rendszám van rajta. Megfogod találni.

Mindketten kezet mostunk és kijöttünk. Az ajtónál egy nagydarab, szivarozó fickóba botlottam, de nem tulajdonítottam neki jelentőséget.

Bár üzlettársam kissé fáradt volt, még elmentünk a város legismertebb szórakozóhelyeire. Aznap este legalább tizenöt helyen ittunk.

Másnap délután egy kissé későn érkeztem ki a Walker használtautó-kereskedésbe. Meglepődve vettem észre, hogy egyetlen autó sem állt az egyébként ócskavastelepre emlékeztető udvaron.

- Elvitték az összeset? - kérdeztem az eladót.

- Igen. Mind a tizenöt autót megvették, ráadásul mindegyiket dupla áron. Most már egészen jól állunk, de egy kis időre nem ártana bezárni a boltot.

Igaza volt neki. Ha mind a tizenöt fickó rájön, hogy csak egy-egy ócska autót vettek dupla áron, akkor biztosan elszabadul a pokol.

Thomas Walker

Zuhanás után

Tegnap, miután végeztem szokásos napi teendőimmal, megpróbáltam az ablakpárkányon egyensúlyozva megtisztítani a keretet, de elveszítettem egyensúlyomat és lezuhantam a ház előtt húzódó járdára. Nagyon megüthettem magam, mert egy hatalmas vértócsa volt a fejem körül, és az arra járó emberek szörnyülködve néztek le összezúzott testemre. De nem hiszem, hogy nagy bajom lett volna, mert miután minden tagomat végigpróbáltam, felálltam és visszavánszorogtam a hatodik emeleti lakásomba.

Bekapcsoltam a számítógépet és írni kezdtem. Már régóta motoszkált bennem néhány befejezetlen történet, melyeket szerettem volna papírra vetni, mielőtt még teljesen megfeledkeznék valamelyikről.

Még sokáig hallottam lenről az emberek zsvaját. Később érkezett egy ésszerűtlen hangerővel szirénázó mentőautó. Kinéztem az ablakon és láttam, amint egy igencsak rossz állapotban lévő embert hordágyra tesznek, majd betuszkolnak a még mindig nagyon hangos mentőautóba. Furcsának tartottam, hogy egyetlen nap alatt két baleset is történt a házunk előtt, de nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget.

Észrevettem, hogy elfogyott a cigarettám, ezért lementem a sarki kisboltba, hogy pótoljam készletemet, de az eladó, aki eddig mindig szívélyesen viseltetett irányomban, most olyan szemtelenségre vetemedett, hogy még csak észre sem akart venni. Hiába szóltam hozzá, még arra sem méltatott, hogy köszönjön. Végül annyira felmérgetett a viselkedése, hogy bementem a pult mögé és kiszolgáltam magam. Szerettem volna fizetni, de az eladó ekkor sem figyelt rám. Letettem a pénzt a pultra és távoztam.

Otthon levettem vértől átázott ruhámat és lefeküdtem. Elalvás előtt megpróbáltam elszívni egy szál cigarettát, de nem éreztem az ízét.

Semmit sem álmodtam. Mintha a semmiben lebegtem volna egész éjszaka. Talán nem is aludtam, csak feküdtem a sötétben és vártam a reggelt, mely vörös derengésével és egy új nap lehetőségével kínálta fel a reményt, hogy magyarázatot találjak az előző napon történt furcsa eseményekre.

Mégis, amikor a nap első sugarai beragyogtak ablakomon, megrémültem. Felugrottam, és behúztam a sötétítőfüggönyöket. Nagyon zavart a vakító fény mely úgy tűnt, átölel körülöttem mindent, hogy gyengéd szorításával összeroppantson.

Aludni szerettem volna, de nem tehettem. Mintha az örök kárhozat részévé váltam volna arra ítélve, hogy mindig ébren kell maradnom. Szenvedésem már elviselhetetlenné vált. Amikor megérkezett a bejárónőm, már a ruhásszekrényben voltam. Sötétségre vágytam, s ő még csak meg sem lepődött, amikor kinyitotta a szekrényt, hogy néhány, még használható ruhámat magához vegye.

Ott ültem ruhátlanul, és a nyitott ajtón át végignézhettem, amint eddig barátoknak hitt idegen emberek járkáltak a lakásomban, és hatalmas táskákba gyömöszöltek mindent, ami mozgítható volt.

Estére teljesen kiürült a lakás. Csak ez a rozoga szekrény maradt.

Amikor a bejárati ajtó egy hatalmas dörrenéssel bevágódott, megértettem, hogy többé senki sem jön hozzám.

Nem vagyok éhes, nem vagyok szomjas, nem érzek semmit és nincs szükségem semmire. Talán már eggyé is olvadtam a semmivel.

Újratanulmányozom önmagam, mint a kisgyermek, aki először látja meg a világot, hogy megérthessem a választ legfontosabb kérdéseimre.

Hiszen nem is maradt más, csak a gondolatok. A gondolatok, melyek egyre gyötrőbbé váltak.

És egy kérdés, melyre senki sem adhatja meg a választ.

Miért nem akarnak engem észrevenni?

Fekete József